

p. 6

Grup d'Habitatge dels Barris de Muntanya

Neix un nou moviment per lluitar contra la crisi habitacional

p. 12

Diana Pla

"A la Plaça Sant Vicenç he après a fer-ho tot"

p. 18

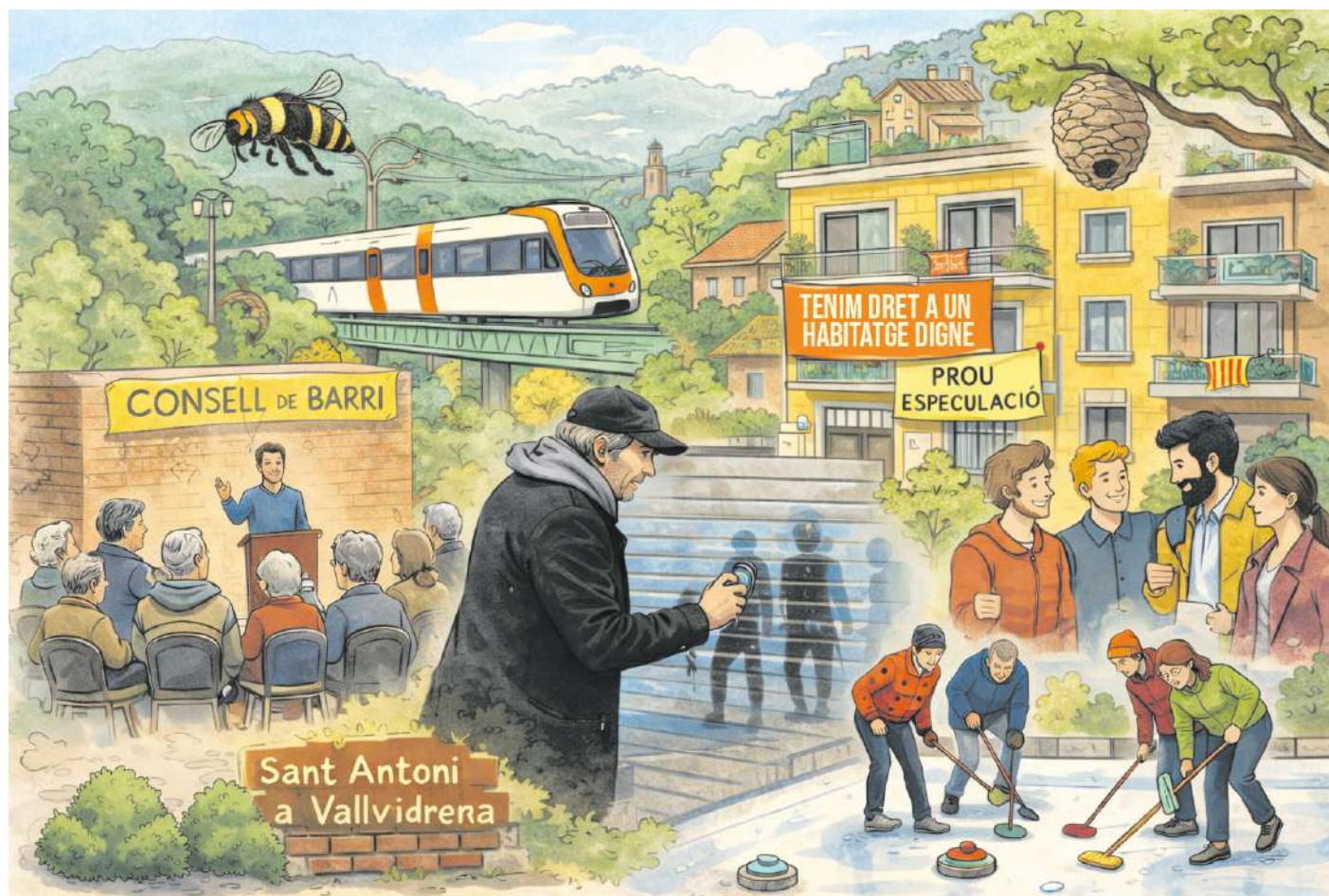
Adrià Bosch

Uns murals amb segell sarrianenc per combatre el gris

p. 6

Galvany

Una crida a mirar la pobresa sense indiferència

motosturó
concessionari oficial del Vallès

AVD. CAN JOFRESA 3
PARK VALLÈS
TERRASSA
937 801 355

CARRER ROSSELLÓ 15
SANT CUGAT
DEL VALLÈS
935 893 211

Voge 900 cc.
DSX E+
9.192 €
reserva la teva prova

VOGE

WWW.MOTOSTURO.COM

**VIDRES I
TANCAMENTS
D'ALUMINI I PVC
A SARRIÀ**

30 ANYS D'EXPERIÈNCIA

ALUSPAI
PROJECTES I SOLUCIONS D'ESPAIS

C. Ivorra, 18 - 08034 Barcelona
T. 932 051 021 - 932 803 288
aluspai@aluspai.com / www.aluspai.com
www.cristaleriaaluspai.com

**TRÉMOLO
DANSA**

• DANSA
• TEATRE MUSICAL
• SALUT I BENESTAR
US HI ESPEREM!

INAUGURACIÓ
21 FEBRER 2026 / 18H
C. VALLIRANA 79-81
PICOTEO I SORPRESES

trémolo

www.tremolo.cat
932 371 379 / @tremolo_dansa

Oralitâ ODONTOLOGIA I MEDICINA ORAL

COMBINEM INNOVACIÓ I EXPERIÈNCIA PER OFERIR-TE ELS MILLORS RESULTATS

El Dr. Ricucci i el seu equip de professionals et cuidem a tu i la teva salut bucodental amb compromís i un tracte proper, assegurant que cada visita sigui el més agradable possible.
Vine i descobreix una atenció pensada per a tu

EXPERIÈNCIA TRANSPARÈNCIA TECNOLOGIA

Vallirana, 28 08006 BCN

937 978 493
682 593 148

www.oralita.com
info@oralita.com

DESCOBEIX EL
**NOU ESPAI
GASTRONÒMIC**

PÀGINA 7 →

QUIN ÉS EL MILLOR TRACTAMENT PER— PERDRE PES?

Clínica ServiDigest és un centre sanitari, pioner a unir els Serveis Mèdics i Quirúrgics de les especialitats d'Àparell Digestiu, Endocrinologia, Nutrició i Dietètica, Cirurgia General, Digestiva i Bariàtrica, amb Unitats especialitzades en les diferents patologies, com la seva Unitat multidisciplinària d'Obesitat, primera unitat acreditada per la Societat Espanyola d'Obesitat (SEEDO), amb l'objectiu d'oferir als pacients un estudi diagnòstic i un tractament mèdic-quirúrgic, integral i personalitzat.

A Clínica ServiDigest fem una valoració mèdica inicial per adaptar el millor tractament a les necessitats del pacient, segons el grau de Sobrepès o Obesitat que presenti i el seu estil de vida, oferint a més el reforç psicològic necessari per corregir els estímuls emocionals que ens porten a menjar equivocadament.

Els nostres professionals especialistes en Endocrinologia, Nutrició i Dietètica, Endoscòpia digestiva, Cirurgia de l'Obesitat (bariàtrica) i Psicologia, apliquen de manera coordinada el millor tractament per perdre pes: dietètic, farmacològic, endoscòpic o quirúrgic.

TRACTAMENTS ENDOSCÒPICS A CLÍNICA SERVIDIGEST

BALÓ INTRAGÀSTRIC ENDOSCÒPIC (BIE)

GASTROPLÀSTIA RESTRICTIVA ENDOSCÒPICA (MÈTODE APOLLO)

TRACTAMENTS QUIRÚRGICS A CLÍNICA SERVIDIGEST

GASTRECTOMIA VERTICAL-SLEEVE GASTRECTOMY

BY-PASS GÀSTRIC

DERIVACIÓ BILIO PANCREÀTICA AMB ENCREUAMENT (SWITCH DUODENAL)

SADI-BY-PASS DUODÈ-ILEAL

Finançament a 24 mesos sense cost
Informa't en el 625 334 334

Clínica ServiDigest

CENTRE MEDICOQUIRÚRGIC

APARELL DIGESTIU, METABOLISME, NUTRICIÓ I OBESITAT

més informació a www.servidigest.com

Balmes, 334 08006 - BARCELONA

935 450 990 - 934 153 464

PREMSA LOCAL EL JARDÍ SCCL

Coordinació de continguts

CARME ROCAMORA

redaccio@diarieljardi.cat

Redactors

JESÚS MESTRE CAMPI, ANA RUBIÓ

Correcció

MÒ BERTRAN

Maquetació

LAIA ARISA (eleidisseny.com)

Comercial

JOSEP M. FARRÀS

josepm@diarieljardi.cat

© Textos: els autors

© Fotografies i il·lustracions:

se n'esmenta l'autoria o

la procedència

Tirada: 11.500 exemplars

Dipòsit legal: B 25204-2014

Fotografia de portada

@eleidisseny.com

Publicitat: 606 083 371

Administració:

633 076 551 (via WhatsApp)

Avis legal: El titular de la publicació no serà responsable de cap error, inexactitud o irregularitat que puguin tenir els continguts publicitaris o dels patrocinadors. Per tant, estarà exempt de qualsevol responsabilitat derivada d'eventuals descomptes, ofertes i promocions de tercers, que es puguin oferir en la publicació. Tampoc no es fa responsable de les opinions i continguts expressats per terceres persones en la publicació.

Amb el suport de:

Editorial

Acaba un llarg gener plujós que ha fet valorar les poques estones de sol que s'han donat. En especial, algunes iniciatives culturals han patit directament el mal temps, com la Festa de Sant Vicenç de Sarrià, que tot i els entrebancs climàtics, s'ha pogut celebrar amb un esforç ingent dels organitzadors per trobar alternatives d'espais per a dur a terme les activitats. Esperem que les rues de Carnestoltes tinguin més sort!

En aquestes pàgines trobareu notícies de lluita, com l'articulació del nou Grup d'Habitatge dels Barris de Muntanya, que es presentarà aquest febrer en una assemblea oberta al Mercat Cultural de Vallvidrera; o les accions dels veïns del Peu del Funicular, que demanen pacificar el barri davant l'altra presència de vehicles motoritzats.

També recollim una entrevista a la sarrianenca Diana Pla, especialitzada en teatre físic, dansa, clown i circ. Ens parla de la seva trajectòria, de la família Pla-Solina, i de la sort d'haver crescut en un barri que li ha permès desenvolupar la seva faceta artística. També parlant de cultura, recollim en un reportatge la proposta d'Adrià Bosch, artista que omple els carrers grisos de les ciutats modernes amb murals de colors. Bona lectura! ■

Sumari

4 AGENDA

5 VIST AL TWITTER

6 ACTUALITAT

Neix el Grup d'Habitatge dels Barris de Muntanya C.ROCAMORA

Una crida a mirar la pobresa sense indiferència E.LLORENS

8 Els veïns del Peu del Funicular, en lluita C.ROCAMORA

El Racó del Veïnat: Cúrling Sarrià Internacional

10 Captures de vespa asiàtica J.PUIG

Futur de la Biblioteca de Vallvidrera i el Centre Cívic C.ROCAMORA

12 ENTREVISTA

Diana Pla Solina A.RUBIÓ

14 OPINIÓ

A.ROMERO, G.VILALTA, J.OLEZA

15 LA DRECERA

16 Teatre de Sarrià

18 CULTURA

Recuperació de la Festa de Sant Antoni a Vallvidrera J.MESTRE

19 Nomenclàtor: carrer de Vilana J.MESTRE

20 Els murals del sarrianenc Adrià Bosch A.RUBIÓ

22 El relat de Maia Viladot

Les ressenyes de la Casa Usher

24 Les Txèques de Sant Gervasi II B. BALANZÓ

25 Veïns del Sarrià Desaparegut: Luis Eguilaz i l'Eulàlia C.ROMANÍ

26 BIOLOGIA

Altamira C.JUNYENT

27 L'ocell: el pinsà mec E.CAPDEVILA

30 CUINA DE CONVENT

Escudella reescalfada FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

SALUT I CURES

No hi ha dreceres per cuidar-nos M.CAMACHO

31 GUIA DE COMERÇOS I EMPRESES

DUPLOCAPITAL
Gestoria financiera e hipotecaria**HIPOTECA 100 %
MILLOREM ELS TIPUS D'INTERÈS
ESTUDI GRATUÏT I SENSE COMPROMÍS****ÉS EL TEU MOMENT**

Compra la teva primera vivenda

Compra d'obra nova

Construeix la casa dels teus somnis

Canvia la hipoteca de banc

I molt més...

93 193 97 95**www.duplocapital.com****info@duplocapital.com**

Registrado en el Banco de España D568

DUPLO CAPITAL GROUP S.L.

BANCO DE ESPAÑA
Eurosistema

Fins al 3 de març

FEBRER

FINS EL 15 DE FEBRER

Teatre: **Les Bacants**, amb Màrcia Cisteró, Antònia Jaume i Marta Ossó.

Teatre de la Gleva
c/ de la Gleva, 19

FINS A 22 DE FEBRER

Teatre: **L'habitació de la Cel**, una obra familiar amb Miranda Gas.

Teatres La Gleva.
La Fàbrica - Sala Petita
pl. Mañé i Flaquer

FINS AL 27 FEBRER

► Exposició: **Explorem Bellesguard, l'art de Gaudí: petits detalls, grans inspiracions**, amb l'Escola Decroly.

Centre Cívic Vil·la Florida
c/ Muntaner, 544
► Exposició: **El restaurant de Can Castelló**, amb Deia Escola d'Art i Disseny. Inauguració, dilluns 12 16.30 hores
Centre Cívic Can Castelló
c/ Can Castelló, 1 - 7

FINS A 1 DE MARÇ

Lluites i metamorfosis d'una dona, de Fernando Bernués amb Jaume Madaula.
Teatres La Gleva.
La Fàbrica - Sala Gran

A PARTIR DEL 2 DE FEBRER

Exposició: **75 anys d'AV de Vallvidrera**, a càrrec de l'Associació de Veïns de Vallvidrera.
Centre Cívic Vallvidrera
c/ d'Elisa Moragas i Badia, 34

4 DIMECRES

► 9.30 h
Cibernàrium. **Descobreix el teu mòbil o tauleta**, amb Barcelona Activa.
Biblioteca Sarrià - J.V. Foix
Plaça de Sarrià, 1

► 17 h
Taller de maquillatge per Carnestoltes, amb Ruth Carus.
Centre Cívic L'Elèctric
c/ de la Ràbida, 5
km 6,5

► 17.15 h
La Petita Biblioteca, amb Violeta Antò, actriu, narradora

i pedagoga Waldorf.

Centre Cívic Sarrià
c/ d'Eduardo Conde, 22

► 17.30 h
Llibres a escena: **Contes africans**, amb Marieta Sánchez Martínez

► 18 h
Xerrada: **Mètodes de l'arqueologia moderna**, amb Jordi Soriano Fradera
Centre Cívic Vil·la Urània
c/ Saragossa, 29

► 19 h
Club de lectura: **Faraons de Silicon Valley**, amb Irene Cordón, autora.
Llibreria Casa Usher
c/ Santaló 79

► 20 h
Dimecres jazz i més: **Johnny Big Stone & The Blues Workers**
Teatre de Sarrià
Major de Sarrià, 117

5 DIJOUS

► 17.30 h
Taller #EstàsON. **Biomedicina forense BCNegra**, amb Barcelona Activa. De 9 a 12 anys.
Biblioteca Sarrià - J.V. Foix

► 18 h
Conferència: **La Festa del Romanticisme organitzada per Isabel Llorach i Manuel Rocamora**, amb Laia Soler.
Fundació Rocamora
c/ Ballester 12

► 19 h
Inauguració de l'exposició: **Amarar**, amb Enric Servera.
Centre Cívic Pere Pruna
c/ Ganduxer, 130

► 19 h
Música Z. Concert de jazz: **Glass Out**
Centre Cívic Vil·la Florida
► 20 h
Música Clàssica: **Marco Mezquida, piano**
Teatre de Sarrià

6 DIVENDRES

► 17 h
Diverdivendres de Carnestoltes: **Tarda de jocs en família**. 2 a 6 anys.

Centre Cívic Vil·la Urània
► 18 a 22 h
També dissabte 7 i diumenge

8

Benvinguda a la Capital Mundial de l'Arquitectura. Sarrià-Sant Gervasi: **Interfície**, per Bayona Studio i MID Studio.

Dipòsit del Rei Martí
c/ Bellesguard, 14

► 19.30 h
Música Z: **Quatre Lares**
Centre Cívic Pere Pruna
► 21 h
Jam Session
Centre Cívic Sarrià
c/ d'Eduardo Conde, 22

7 DISSABTE

► 10.30 h
Monogràfic: **Junk journaling**
Centre Cívic Sarrià

► 11 h
Club de lectura de Natura. Conductor: Gabi Martínez
Biblioteca Collserola
c/ d'Elisa Moragas i Badia, 34

► 18 h
Escena BDC - Música: **Laca Producciones, "En la fiesta de los tristes"**
Centre Cívic Vil·la Urània

► 19 h
Matinals familiars: **El secret de la detectiva Klaus**, conta contes d'Engruna Teatre. + 3 anys
Casa Orlandai

8 DIUMENGE

► 10 h
Cementiri de Sant Gervasi: Festa de l'Ametller Florit.
Centre Cívic Pere Pruna
► 12 h
Activitat familiar: **Insomni**, amb Dudu Arnalot.
Centre Cívic Vil·la Florida
Preu: 3,30 €

9 DIJOUS

► 17 h
Conferència: **Gel, on i fins quan? (Any Internacional per la protecció de les gèleres)**, amb Oriol Izquierdo Llopis
CIC - Auditori Joan XXIII
Via Augusta, 17

Preu no socis: 5 €
► 17.30 h
Lletra petita. Sac de rondalles: **El pinzell de la Carme**. + 4 anys
Biblioteca Sarrià - J.V. Foix
► 18 h
Xerrada: **L'estigma Bovary: la**

salut mental i la norma en la literatura, amb Laia Mestre
Centre Cívic Vil·la Florida

► 19 h
Teixint Saviesa: **El meu avi va anar a Cuba. Què hi va anar a fer?**, amb Nani Hidalgo
Casa Orlandai

10 DIMARTS

► 16.45 h
Activitat familiar: **Un món de disfresses i màscares**, amb l'Espai Infantil.

Centre Cívic Vallvidrera
► 17.30h
Lletra petita: **I diu així...** amb Cesca Vadel. + 4 anys.
Biblioteca de Sant Gervasi
c/ Sant Gervasi de Cassoles, 85

► 18.30 h
Audiència Pública Districte pl. Consell de la Vila, 7

► 19 h
La previa al teatre: **Parlem de xocs generacionals?**, amb Ramon Madaula i Júlia Genís
Casa Orlandai

11 DIMECRES

► 9.30 h
Cibernàrium: **Intel·ligència artificial: aprèn a fer-la servir pas a pas**
Biblioteca Sarrià - J.V. Foix

► 18.30 h
Club de lectura: **Parlem amb Xènia Dyakonova**.
Biblioteca de Sant Gervasi

► 18.30 h
Parlem amb... **Mercè Mascaró: Després de la mar**
Biblioteca Collserola
► 19 h
Pantalla BDC: **La estrella azul**. Direcció: Javier Macipe.
Centre Cívic Vil·la Florida

► 20 h
Dimecres Jazz i més: **Dani Pérez Trío**
Teatre de Sarrià

12 DIJOUS

► 17 a 20 h
Carnaval 2026 a Sarrià, presentació de la reina Carnestoltes i rua infantil
Casa Orlandai

► 18 h
Visita comentada a l'exposició **150 anys d'Isabel Llorach**, amb

L'agenda recull les informacions que arriben a la redacció.

Hi ha notícies i informació més completa de les activitats i enllaços a internet, a l'agenda del web diarieljardi.cat

Javier Baladia, i vetllada final
Fundació Rocamora

► 19 h
Música Z: **Bob Greenhill**, home orquestra pop
Centre Cívic Vil·la Florida
► 20 h
Dijous clàssica: **Miquel Bofill**, saxo clàssic.
Teatre de Sarrià

13 DIVENDRES

► 18 h
Docs del mes: **Polícia del diàleg**, de Susanna Edwards
Centre Cívic Vil·la Urània

► 19 h
Concert: **Dialogo de almas**, amb Hovhannes Karakhanyan
Centre Cívic Vallvidrera
► 19 h
Dia Mundial de la Ràdio: programa especial amb públic
Centre Cívic Vil·la Urània

► 19.30 h
Concert: **David Olmedo**, violí i **Gerard López**, piano
Jardí dels Tarongers
c/ de la Ràbida, 5
Aportació voluntària 12€
► 20 h
Carnaval 2026 a Sarrià: **Concert Fundació Jazz Class Jam**.
Casa Orlandai
► 20 h També dissabte 14 19 h diumenge 15 18 h
Teatre: **Isabel cinc hores**, amb Carne Sansa
Teatre de Sarrià

14 DISSABTE

► 11.30 h
Carnestoltes: **les Festes de Muntanya i mag Ferbuc**
L'Elèctric i Centre Cívic Vallvidrera
► 12 h
Festa de Carnestoltes, amb Vanessa Varela.
A la placeta de l'Espai Putxet
c/ Marmellà, 13

► 12 h
Presentació del llibre **Digue'm que m'estimes**, la correspondència entre l'actriu Marlene Dietrich i Erich Maria Remarque.
Llibreria Casa Usher
Preu: 5 €

► 17 a 22.30 h
Carnaval 2026 a Sarrià: **Rua de Comparses i concerts Carrers i places de Sarrià**

17 DIMARTS

► 18 h
Xerrada: **La formació dels Pirineus**, amb Jordi Esgleas.
Centre Cívic Vallvidrera

► 17.30 h
Xerrada: **Vida creixent**, amb mossèn Jordi Salvany.
Espai Bigai
c/ Bigai, 12

► 18 h
Conferència: **L'art de cosir**, amb Montse Ramos.
Fundació Felícia Fuster
c/ Camps i Fabrès, 3-11, baixos 3a

► 18.30 h
Showcooking: **El fajol**
Centre Cívic Vil·la Florida
► 19 h
Club de lectura: **El petit rei**, de Jean-François Beauchemin.
Llibreria Casa Usher
Preu: 5 €

18 DIMECRES

► 13.30 h
Calçotada Gent Gran de Sarrià
Restaurant Casa Asturias
c/ Rafols, 17
Organitza: Can Fabregas
► 17 a 21 h
Carnaval 2026 a Sarrià: **Enterrament de la sardina**
Centre Cívic Sarrià
Jardins de Villa Cecília

DUET
CORTINES

Serveis

- Cortines
- Tradicionals
- Paquetos
- Enrotllables screen/tèxtils
- Tendals
- Coixins
- Plaids
- Cobrellits
- Entapissats

Servei d'instal·lació i reparació

Tel: 93 768 72 86
Via Augusta, 166
08006 Barcelona
duet@duetcortines.com
www.duetcortines.com

► 17.30 h
Sac de rondalles: **El pilotari**, amb la Fundació Ecom
Biblioteca Collserola
► 18 h
Xerrada: **Orígen dels elements químics i l'evolució estel·lar**, amb Josep Maria Fernández Novell, bioquímico
Centre Cívic Vil·la Urània
► 18.30 h
Xerrada: **Memòria, temps i predicció: de Darwin a la història artificial**, amb Ricard Solé, físic i biòleg
Biblioteca Sarrià - J.V. Foix
► 19 h
Club de lectura: **Páramo herido**, de Fabio Neri.
Llibreria Casa Usher
Preu: 5 €
► 19 h
Cafès literaris: **Actes humans**, de Han Kang, amb Ester Torres.
Casa Orlandai
► 20 h
Dimecres Jazz i més: **Marçal Perramon, saxo**
Teatre de Sarrià

19 DIJOUS
► 17.30 h
Lletra petita. Taller: **És quan Foix que hi veig clar**, amb Rafa Castañer i Chus Portela.
Biblioteca Sarrià - J.V. Foix
► 19 h
Música Z. Música de cambra: **Quartet de saxòfons**
Centre Cívic Vil·la Florida
20 h
► Dijous Clàssica: **Schubertiada. Paris dans la Belle Époque**.
Teatre de Sarrià

20 DIVENDRES
► 17 h
Diverdivendres. Petit pantalla: **L'illa dels ocells**. + 6 anys
Centre Cívic Vil·la Urània
► 19.30 h
Concert: **Lisardo Rodríguez**, guitarra
Jardí dels Tarongers
► 20 h, dissabte 21 19 h i diumenge 22 18 h
Dansa i música: **El Messias, de Händel**, amb el BCN City Ballet i Filharmònica del Mediterrani.
Teatre de Sarrià

21 DISSABTE
► 11 h
Taller: **Taller de duduk**, amb Hovhannes Karakhanyan
Centre Cívic Vallvidrera
► 1 h
Big Day, jocs de taula de medi ambient i sostenibilitat, amb Francisco Valdivia.
Centre Cívic Vil·la Urània
► 14 h
Calçotada social
Restaurant Casa Asturias

22 DIUMENGE
► 10 h
Ecodiumenges: **La vespa velutina**, amb Cristina Junyent.
Associació Veinal de Sarrià c/Canet, 4

23 DILLUNS
► 17 h
Conferència: **Ciceró, oratòria i filosofia al servei de la política**, amb Juan Manuel del Pozo.
CIC - Auditori Joan XXIII
Preu no socis: 5 €
► 19 h
Club de lectura: **La prueba de audición** d'Eliza Barry Callahan, amb Ana Rodado.
Llibreria Casa Usher
Preu: 5 €
► 19.30 h
Òpera entre bambolines: **La Gioconda**, d'A. Ponchielli, amb Marc Sala.
Casa Orlandai

24 DIMARTS
► 18.30 h
Showcooking: **L'all tendre**
Centre Cívic Vil·la Florida

25 DIMECRES
► 18 h
Xerrada: **Els flocs de neu hexagonals**, un llibre de Johannes Kepler
Centre Cívic Vil·la Urània
► 18.30 h
Club de lectura Collserola a fons: **Una vida en joc**. El misteri del Casino de la Rabassada, d'Albert Salvadó
Biblioteca Collserola
► 19 h
Pantalla BDC: **La força de la col·lectivitat, en curt**.

Centre Cívic Vil·la Florida
► 19 h
Les veus de la república. Argumenta: **Com treballarem?**, amb Albert Canyiguer i Carme Pagès Serra.
Casa Orlandai
► 20 h
Dimecres Jazz i més: **Davi Giorcelli piano**
Teatre de Sarrià

26 DISSABTE
► 16.45 h
Activitat familiar: **Missió Àrtic**.
Centre Cívic Vallvidrera
► 19 h
Veus: **Marina Palau, "No sé com ni quan"**.
Centre Cívic Vil·la Florida
► 20 h
Dijous Clàssica: **Lana Troto-vsek i Maria Canyiguer**.
Dialogant amb Mozart.
Teatre de Sarrià

27 DIVENDRES
► 19.30 h
Concert: **Víctor Braojos**, piano. Homenatge a Alicia de Larrocha
Jardí dels Tarongers
Aportació voluntària 12€
► 19.30 h
Concert: **A tempo de vals**, amb Duo Vesta.
Centre Cívic Pere Pruna
► 20 h
L'imperdible de Divendres: **Todos los cuartos. Poemari del camí**, amb Marta Aquilar Ramos.
Casa Orlandai

MARÇ

2 DILLUNS
► 18 h
Xerrada: **Com moren les estrelles massives?**, amb Clàudia Gutiérrez.
Centre Cívic Vil·la Urània

3 DIMARTS
Sant Medir al Farró. Colla Humorística de Sant Medir
Espai Vil·la Urània
► 19 h
Poc se'n parla de la salut mental, podcast amb Maria Bascompte.
Casa Orlandai

VIST AL TWITTER

Sindicatura de Greuges de Barcelona (@sindicaturabcn)

A peu de carrer: Galvany i la Bonanova. La Sindicatura visita els barris de Sant Gervasi per apropar-se al veïnat, a les entitats i al comerç de proximitat de la zona.

ERC Sarrià - Sant Gervasi (@ERC_SSTG)

Hem commemorat els Fets de Sarrià de 1874 per homenatjar els caiguts en la defensa de la República, al costat de l'Associació Catalana Persones Ex-preses Polítiques del Franquisme i la Memòria Històrica, per dignitat democràtica i antifeixisme.

ASSÍS (@CentreAssis)

Oferta de feina. A Assís busquem una persona per a la Direcció d'Aliances Estratègiques. Perfil amb experiència en captació i aliances. Contracte indefinit, jornada completa.

Barcelona (Sarrià). Si t'interessa o coneixes algú:

<https://potstercersector.cat/demanda/3070>

diarieljardi.cat

El més vist l'últim mes

1

Mor el poeta sarrianenc Frederic Bou

2

"Ni idea", "No serà un 'aparcadero de niños'": l'Ajuntament admet desconèixer quin serà el futur de la Biblioteca de Vallvidrera i del Cívic

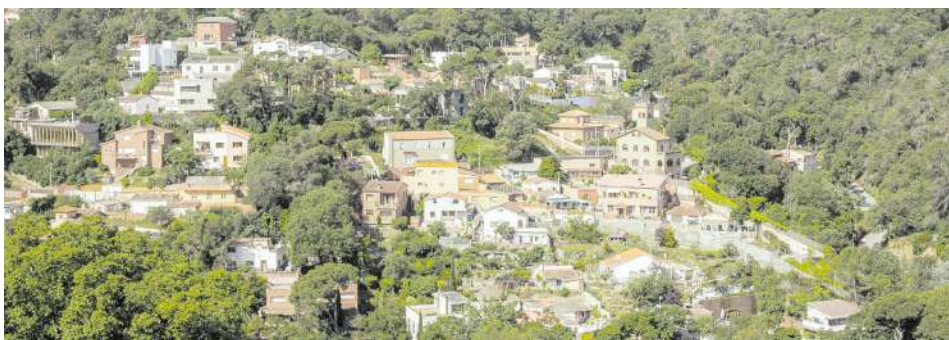
3

Una dona, en estat greu després de ser atropellada a l'estació d'FGC de les Tres Torres

ARA TAMBÉ AL MIGDIA!!
Obrim tots els dies de la setmana.
de 13:00 a 15:30 i de 19:00 a 0:00

Jaume Piquet, 18
Barcelona 08017 (Sarrià - Sant Gervasi)

Neix el Grup d'Habitatge dels Barris de Muntanya

© Laia Melero

CARME ROCAMORA I SEGUÍ

Davant de la creixent crisi de l'habitatge, que cada vegada impacta sobre més sectors de la població, neixen noves iniciatives per combatre, de manera organitzada, l'expulsió constant dels veïns i veïnes dels barris. A Sarrià - Sant Gervasi ja fa anys que el Sindicat d'Habitatge de Cassoles manté una activitat persistent, i ara, als barris de muntanya, s'està cuinant un nou projecte: el Grup d'Habitatge dels Barris de Muntanya.

Després de mesos de preparació entre el grup impulsor, que treballa des de l'octubre conformat per 13 persones, segons ha pogut saber El Jardí, serà el 25 de febrer quan es faci una primera assemblea oberta al veïnat, a les 19:30 al Mercat Cultural de Vallvidrera.

En un comunicat, les persones impulsores assenyalen com el preu mitjà del lloguer l'any 2025 —segons dades dels dos primers trimestres— superava els 1.480 euros mensuals als barris de muntanya. "Aquesta xifra és el resultat d'un procés d'elitització que s'arrossega des de fa dècades i que expulsa les veïnes, privatitza la natura i destrueix el teixit veïnal. La conversió d'espais naturals en zones residencials de luxe —especialment a l'entorn de Collserola— ha incrementat el preu del sòl i de l'habitatge de manera exponencial", assenyalen.

La situació habitacional s'agreuja dia rere dia per a la majoria social del país, i l'habitatge cada vegada s'allunya més de

ser un dret material bàsic. A Catalunya, el preu del lloguer ha augmentat un 29% en l'última dècada, mentre que a Barcelona la pujada s'enfila fins a un 60%, segons dades de l'Ajuntament de Barcelona. Mentrestant, l'habitatge de lloguer social continua sent residual: només al voltant d'un 2% del parc de lloguer total, tant a Catalunya com a Barcelona.

"Aquest procés es concreta als barris en pujades constants del lloguer, contractes que no es renoven i una manca de manteniment dels habitatges (humitats, avaries i deficiències estructurals), que obliga moltes veïnes a marxar o bé a viure en condicions d'infrahabitatge. Tot plegat respon a un model basat en l'especulació immobiliària, imposat per agents de la propietat i fons voltors, amb la complicitat activa de les institucions. Allà on abans hi havia vida comunitària, s'imposa un model residencial exclouent, reservat a una minoria privilegiada", afegeixen des del grup impulsor.

Per tot plegat, han decidit passar a l'acció mitjançant l'organització veïnal, per defensar que l'habitatge és un dret, i no un negoci. "Apostem per l'organització i l'acció col·lectiva per fer front a la vulneració sistèmica i continuada del dret a un habitatge digne. Volem ser un espai de suport i acompanyament per a totes les que patim dificultats d'accés a l'habitatge, així com un espai de denúncia i d'incidència política als barris de muntanya", conclouen. ■

Una crida a mirar la pobresa sense indiferència, al cor de Galvany

© Eduard Llorens

EDUARD LLORENS

La parròquia de Sant Ildefons de Galvany va acollir el mes de gener una xerrada del periodista Pau Duran sobre *Dilexi te*, la primera exhortació apostòlica del Papa Lleó XIV, publicada l'octubre de 2025. Duran va explicar que el document recull i amplia el llegat social de Francesc, convidant l'Església i la societat a mirar la pobresa amb una actitud d'amor i compromís actiu. L'acte va inaugurar el cicle de trobades del 2026, dedicat aquest trimestre a reflexionar sobre les diferents formes de pobresa.

A la conferència, Duran va descriure l'exhortació com "una carícia i una bufetada": un missatge d'esperança que alhora exigeix acció davant la pobresa estructural, la indiferència i l'aporofòbia. Va subratllar la crida del Papa a un compromís preferencial pels pobres i a una transformació cultural contra la "cultura del descart", i va tancar amb un missatge d'esperança d'una Església propera als més vulnerables. La parròquia va anunciar que al febrer s'organitzaran sessions obertes per llegir i comentar el document en grup. ■

Gremi de Carnissers, Cansaladers i Xarcuters de Barcelona.

10è Concurs Botifarra d'Ou de Catalunya, 2025:

1r premi botifarra tradicional

2n premi botifarra singular

4t Concurs nacional de "botifarra catalana", 2025:

1r premi

xarcuteria

Tel. 93 200 39 48

WhatsApp. 620 362 420

Balmes 296 | 08006 BCN

ramon@hernandoxarcuter.cat

www.hernandoxarcuter.cat

- ▶ VEDELLA Q DE QUALITAT DE L'EMPORDÀ
- ▶ POLLASTRE ECOLÒGIC
- ▶ PORC FRESC DE LA VALL DE GES (Qualiporc)
- ▶ ELABORACIÓ ARTESANA D'EMBOTITS
- ▶ HAMBURGUESES FARCIDES
- ▶ BOTIFARRES FARCIDES
- ▶ PRODUCTES DE PROXIMITAT, km 0
- ▶ PÀRQUING GRATUÏT (Benzinera de Balmes)

Horari d'atenció de la botiga

Dilluns a divendres de 8.30 a 14 h, i de 17 a 20 h

Dissabte de 8.30 a 14 h

HERNANDO XARCUTER

Chichu's: memòria, honestat i cuina amb ànima a Sarrià - Sant Gervasi

En aquesta segona edició de l'espai gastronòmic portem novetats per als nostres lectors. Després de la primera entrega —en què vam visitar Macambo, el restaurant d'alta cuina peruana que va aterrar fa poc menys de set mesos a Sarrià-Sant Gervasi—, el xef Roberto Sihuay s'uneix a l'Espai Gastronòmic per emprendre un recorregut pel cor de les nostres cuines. De la mà de Macambo, iniciem un viatge d'intercanvi de talent, cultura i vivències; busquem no només entendre, sinó enriquir-nos tots de les històries humanes que s'amaguen darrere de cada restaurant del nostre barri i de cada plat. Aquest espai neix de la voluntat de contrastar cultures, tècniques i visions, buscant l'aprenentatge mutu i l'admiració pel talent dels xefs veïns. Volem descobrir què hi ha darrere de cada aroma i de cada servei: aquelles històries humanes que no es veuen a simple vista, però que es tasten en cada mossegada. Un viatge per l'ànima de Sarrià-Sant Gervasi on el menjar és el narrador i la passió compartida és la que acaba enriquint la nostra cultura i la de tots els nostres lectors.

En aquesta ocasió ens dirigim al número 6 del carrer del Mestre Nicolau, on ens espera Chichu's, el restaurant de Ricardo Cistare. En Ricardo és un cuiner a l'antiga, fet a si mateix, des de baix, i amb un projecte que compleix un objectiu clar: servir el menjar que a ell li agrada, sense artificis, amb identitat.

En Ricardo ens rep a l'entrada i ens convida a seure en una taula de l'àmplia i acollidora terrassa, elegantment vestida amb estovalles. Ja acomodats, ens explica que va començar molt jove cuinant frankfurts amb amics, fent torns per donar de menjar als seus. Amb un somriure, recorda una anècdota que defineix la seva senzillesa i honestat: en el seu primer projecte personal,

el dia de la inauguració, va haver de tancar la porta. El local estava ple a vessar i les comandes el van desbordar. Allò li va ensenyar a anar pas a pas, a formar-se i a aprendre a gestionar abans d'emprendre. Així va arribar a la cuina del Café de Paris, una escola decisiva en el seu camí.

Chichu's —com l'anomenava el seu pare— ofereix això mateix: identitat, records i origen. Cuina casolana amb criteri. En el nostre recorregut, juntament amb el xef Roberto Sihuay, comencem amb una Gilda, el clàssic pinxo basc el nom del qual s'inspira en la pel·lícula *Gilda* protagonitzada per Rita Hayworth. Oliva (amargor), anxova (salinitat) i bitxo (picant): equilibri pur. Seguim amb patates amb salsa Café de Paris; la crocància exacta dialoga a la perfecció amb una salsa que ret homenatge a la casa on en Ricardo es va formar. De vegades, el més bàsic és el més espectacular. I així arriben les carxofes laminades i fregides: addictives, sense necessitat de res més.

Entrem després en una fase major de la degustació —que recomanem vivament— amb l'estofat de tripa. Coincidim amb el xef de Macambo: el plat estrella. Sabors d'escudella, tripa al punt, col·lagen alliberat que dona cos a una salsa profunda i brillant. El segueixen els cigrons de Chichu's: base tendra i saborosa, lligats en una salsa amb rostes de cansalada i ou ferrat muntat. Dos plats que literalment ens van fer aixecar de la cadira.

Quan semblava que ja ho havíem vist tot, arriben els calamars de terra amb carxofa i ceba caramel·litzada: el record marí del calamar s'equilibra amb l'amargor

de la carxofa i la dolçor de la ceba. Continuem amb un fricandó de vedella finament tallada, un guisat de salsa ben mesurada on el vi juga un paper essencial. Tanquem els salats amb una *tagliata* al Café de Paris: el filet es deixa mimar per una salsa en què cada espècia té el seu moment, sense imposar-se.

I el final dolç no es queda enrere, amb unes postres casolanes fetes per la seva filla Cecília: tarta tatin, pastís de formatge, pastís de llimona, pastís de xocolata i flamet de cel desestructurat. Hi ha opcions per a tots els paladars, des dels menys dolços fins als més intensos. Sense desmerèixer-ne cap, el pastís de xocolata i el flamet ens van sorprendre especialment: el primer, per l'equilibri entre l'amargor exterior i un cor més líquid i dolç; el segon, per la seva intensitat franca i memorable.

Així tanquem aquest llarg i deliciós viatge a la càlida terrassa de Chichu's, un *restaurant de mantel* que es distingeix per la seva bona cuina, ideal per compartir, en un ambient agradable i distingit. Una elecció segura perquè els nostres veïns gaudeixin d'un dinar o sopar al barri.

Agraïm especialment a Ricardo Cistare l'acollida, l'amabilitat i la conversa plena d'històries; i al xef Roberto Sihuay de Macambo, amfitrió de la nostra primera visita i company en cada aventura culinària. I no podem deixar de felicitar Macambo pels reconeixements obtinguts en els seus gairebé set mesos d'activitat, entre els quals la menció en llistes tan rellevants com les de Time Out i Los Foodistas, en ser escollit com un dels millors restaurants de Barcelona. ■

Carrer del Mestre Nicolau, 6
08021 Barcelona
Telf. 932 09 84 85
[@chichus_restaurante](#)

Els veïns del Peu del Funicular, en lluita per aconseguir la pacificació

© Mireia Monjo

CARME ROCAMORA I SEGUÍ

Ja fa dos anys que veïns del Peu del Funicular reclamen la pacificació del barri, que es veu col·lapsat en les hores punta per l'elevada presència de vehicles privats. És una problemàtica que s'ha convertit en un malson per al veïnat, que demana garantir la seguretat dels seus carrers. El conflicte es genera al matí per l'acumulació de vehicles de famílies que porten els fills a l'escola en cotxe i pel pas de conductors que entren a Barcelona per l'avinguda de Vallvidrera, principalment procedents del Vallès.

Reiteradament, els veïns han demanat reunions amb el Districte de Sarrià - Sant Gervasi per reclamar una actuació que consideren "de mínims i factible": prohibir el trànsit en aquestes hores punta a tots els vehicles que no siguin ni de veïns ni de serveis. Fa un

any van cancel·lar un primer tall després del compromís de Districte de buscar una solució, però aquesta no ha arribat i, finalment, el dilluns 12 de gener van tallar durant una hora l'avinguda de Vallvidrera, amb el compromís de repetir l'acció mensualment fins que s'aconsegueixi la mesura que reclamen.

La concentració va aplegar unes 150 persones a les vuit del matí, de manera pacífica i amb una pancarta que deia: "Diem no al deteriorament del barri". Segons els veïns, hi ha un augment d'uns 400 vehicles diaris que es desvien per carrers residencials per evitar els embussos de l'avinguda de Vallvidrera i la plaça Borràs, una situació agreujada per l'accés als centres escolars. A banda dels talls, l'associació proposa implantar el sistema de *kiss and go* per evitar aparcaments prolongats i situacions perilloses a les portes de les escoles. ■

Derbi gros de cúrling entre Sarrià i Vallvidrera

CÚRLING SARRIÀ INTERNACIONAL (CSI)

Veïns, veïnes, benvolgut poble. En varem anunciar una de grossa per enguany, i ho tenim a tocar. L'esdeveniment del 2026, el xoc de titans que tot ho farà trontollar; el gran derbi català de cúrling ja és aquí: el Vallvidrera Cúrling Club i el Cúrling Sarrià Internacional es veuran les cares aquest febrer.

Les dotze campanades donen el tret de sortida de l'any, com la tirada de pedra marca l'inici de la temporada esportiva d'hivern. El ritual és senzill. L'equip llebrenc es reuneix al pantà de Vallvidrera per escoltar un sempre encertat, i sempre emotiu, discurs del president del club. En acabat, llança una pedra al pantà. Silenci. Emoció, esperança, il·lusió i sentiment són els colors de l'arc traçat pel geològic cos abans d'impactar contra la superfície...

Lliscarà? S'enfonsarà? Si llisca, tot a punt per encetar la nova temporada de cúrling. Si s'enfonsa, tocarà esperar fins a l'any que ve. De moment l'estadística és clara, i el fons del pantà un carrer de llambordes per on passeja la pena. Després, al Mercat de Vallvidrera, compartiran la tristesa amb un bon esmorzar, però no estaran sols, aquest any el Cúrling Sarrià hi serà. Emocionats, esperançats, il·lusos i plens de sentiment, per fi celebraran l'esperat derbi, el primer derbi català de l'any entre Vallvidrera i Sarrià, tot fent pinya i cridant: "Vallvidrera, no esteu sols!".

No, no ho estan pas, de sols. Perquè el gran derbi català de cúrling no és només la cita esportiva de l'any per antonomàsia. Perquè som més que un club. Som la veu dels desheretats, el braç executor de la tradició silenciada; venim a demanar el que és nostre: una pista de cúrling

reglamentària i popular a Sarrià.

Com pot ser que l'Ajuntament faciliti espais i material a altres pràctiques esportives i deixi oblidat l'esport característic del nostre llogarret? No som quatre escombriaires siberians, som l'essència primigènia de Sarrià!

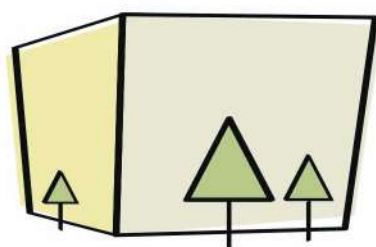
Gràcies a la feina de reputats historiadors sabem que la plaça Sant Vicenç fou una rudimentària "pista" de cúrling des de mitjans del segle XVII fins a la construcció del pantà de Vallvidrera. L'anomenat pantà havia de ser la nova seu del CS (llavors encara no s'havia afegit la "I" d'internacional al nom del club. S'hi incorporaria l'any 1938 en homenatge a les brigades internacionals de la Guerra Civil espanyola). Un espai més gran i modern per acollir la nombrosa i creixent afició. Però, encara no se sap ben bé com, una sèrie de decrets d'última hora i permisos revocats sense major explicació des de la Diputació i la Generalitat, van deixar aquell estadi en un toll amb ínfules... I fins ara.

Som víctimes d'un pla per amagar els lligams del cúrling amb el nostre poble i així esborrar part de la nostra identitat per facilitar l'assimilació amb Barcelona després de l'annexió forçosa de 1921? No en tenim proves, però tampoc dubtes.

Sarrianenc! Sarrianenca! No et deixis enredar! Comencen robant-nos el cúrling, segueixen convertint el CAP en un bingo, i acaben parint un cementiri nuclear a la placeta del Roser. Fes vila! Lluita pel teu dret a fer el poca-solta! Enrola't al Cúrling Sarrià Internacional!

Ull viu a les nostres xarxes si vols participar de les pròximes activitats.

Salut i visca el Cúrling Sarrià Internacional! ■

NEW EDIFIKA

Despacho jurídico-inmobiliario, consultoría y gestión de autopromociones con **más de 30 años de experiencia**

BUSCAMOS PROFESIONAL EN DERECHO INMOBILIARIO

Licenciado en Derecho. Usuario avanzado en Microsoft Office, perfil polivalente, experiencia mínima de 1 año preferiblemente en el sector inmobiliario.

Ofrecemos **formación especializada** de nivel, **remuneración fija más complementos**, **empleo estable**, **horario flexible**, ubicación despacho zona Plaza Molina.

Remitir C.V. detallado a: info@newedifika.net.

Barcelona, CP: 08006 - Tfno. 747 231 026 (9:00h. a 17:00h.)

La millor aigua del món torna a Barcelona.

I no només pel seu sabor, guardonat amb els reconeixements internacionals de més prestigi. Aigua de Benassal, rica en bicarbonat i baixa en sodi, és una aigua mineral natural amb importants beneficis per a la salut avalats per la ciència(*), que van molt més enllà de la hidratació diària.

**International Taste and Quality
Institute Brussels**

Superior Taste Award 2010-2021
Crystal Award 2012
Diamond Award 2016

**International Quality Institute
Bruxelles Monde Selection**

Gran Gold Award 2022-2025
Trophy Award 2024

Declarada mineromedicinal l'any 1928, Aigua de Benassal ajuda el teu organisme a eliminar toxines i afavoreix una bona salut renal. Alhora, contribueix a enfortir els ossos i a mantenir-ne la densitat, i ajuda a regular la pressió arterial, protegint la salut cardiovascular.

Avui, Aigua de Benassal torna a Barcelona per cuidar-te. Demana-la a la teva botiga de confiança i redescobreix una de les aigües més reconegudes del món.

I si tens un comerç i vols
incorporar-la al teu assortiment,
posa't en contacte amb nosaltres a
administracion@aguabenassal.com

* Tots aquests beneficis han estat descrits a l'informe liderat per la Dra. Dolors Corella, catedràtica de Medicina Preventiva i Salut Pública de la Universitat de València.

Més de 10.000 captures de vespa asiàtica en un any: el balanç d'un projecte amb resultats exitosos a Collserola

estar formada per larves d'abella; però també captura vespes i altres pol·linitzadors claus. Això genera un fort impacte en la biodiversitat d'insectes nadius i sobre els serveis de pol·linització, amb efectes negatius en la producció agrícola i pèrdues econòmiques significatives per al sector apícola.

Aprofitant les dades acumulades pel VCI entre 2021-2024, es va desenvolupar un protocol de control basat en tècniques de trampeig altament selectiu. No es tracta de col·locar trampes de manera aleatòria, sinó d'intervenir de forma coordinada en els punts més vulnerables del cicle biològic de l'espècie.

Seguint el cicle biològic de la vespa, la metodologia de trampeig defineix tres fases d'intervenció. La primera fase, a la primavera, té com a objectiu reduir la població inicial de reines fundadores; la segona fase, durant l'estiu, se centra a limitar el desenvolupament dels nius, i la tercera fase, a la tardor, coincideix amb l'aparició de noves reines.

En el projecte de La Drecera, es va establir un model de col·laboració entre la comunitat i dues entitats independents: SalutAmbiental.cat i Bufalvent.net. En total, 66 voluntaris van fer 94 recanvis i revisions de les estacions de trampeig.

Els resultats del projecte VCI Vallvidrera 2025 són entre bons i excel·lents, amb un total de 10.300 vespes asiàtiques capturades. L'eliminació de més de 10.000 vespes asiàtiques ha tingut un benefici net per a la diversitat global de l'ecosistema i ha afavorit especialment les abelles de la mel i altres pol·linitzadors locals. ■

"Ni idea", "No serà un 'aparcadero de niños'": l'Ajuntament admet desconèixer quin serà el futur de la Biblioteca de Vallvidrera i del Cívic

CARME ROCAMORA I SEGUÍ

Ja fa dos anys que el veïnat de Vallvidrera pateix pel futur del Centre Cívic Vázquez Montalbán, després de l'anunci d'una inversió de dos milions d'euros per ampliar la Biblioteca de Collserola, annexa a l'equipament i que ocupa part del seu espai. A hores d'ara, només hi ha la certesa dels fons aprovats i d'un projecte desconegut, elaborat sense participació veïnal. "S'ha aprovat una aportació de dos milions d'euros. No hi ha cap projecte. No hi ha res. Ni idea de com serà", va admetre al gener la regidora Maria Eugènia Gay durant el Consell de Barri de Vallvidrera, el Tibidabo i les Planes.

Des de Biblioteques de Barcelona s'ha impulsat l'ampliació de la Biblioteca Josep Miracle, tot i que el veïnat considera que no cal una intervenció d'aquesta magnitud. L'AV Vallvidrera ha demanat reunions, però les respostes han estat inconcretas, fet que va portar el Districte —durant el transcurs del Consell de Barri— a comprometre's a crear una

taula de treball amb participació veïnal.

Gay i el conseller del PSC Blas Navalón defensen la reforma per modernitzar la Biblioteca amb la dotació pressupostària. Asseguren que el Centre Cívic no desapareixerà ni es perdran serveis, però que la gestió d'espais passarà a mans de la Biblioteca.

El veïnat tem una pèrdua d'activitats i reclama poder participar en la definició dels usos. Districte va explicar que les obres van per llarg, amb la contractació prevista per al gener del 2028, i que les activitats del Cívic es mantindran almenys fins al 2029. Navalón ha remarcat que els usos estan normativitzats i que l'espai ha d'estar vinculat a la cultura, no a un "aparcadero de niños".

De moment, continua la incertesa sobre el futur del Centre Cívic i de la Biblioteca, amb dos milions d'euros aprovats per un espai que el veïnat considera infrautilitzat, a l'espera que Districte es reuneixi directament amb representants del barri. ■

Nou estudi de ioga i benestar
1 classe gratuïta

◆ SANGHA ◆

Carrer de Muntaner 442, 08006 Barcelona

Escriu-nos al +34 662 585 732
i reserva la teva 1a classe gratuïta

MIRADES OBERTES MENTS DESPERTES

JESUÏTES Sarrià
Sant Ignasi

Ciutadania, compromís i servei

Portes Obertes
Inscriu-t'hi!

93 602 30 00

www.santignasi.fje.edu

DIANA PLA SOLINA

“M’agrada generar silencis i moments de tensió al teatre”

Diana Pla Solina és una artista catalana especialitzada en teatre físic, dansa, clown i circ. Nascuda a la família d'interpretos sarrianencs Pla-Solina, va créixer envoltada de teatre de carrer i espectacle, i des de petita va començar a actuar amb els seus pares i el seu germà. Entre els seus projectes més destacats hi ha el solo *Miss Cosas y yo*, la seva participació a *Travy* i la direcció d'*El Petit Circ Laret*.

ANA RUBIÓ JIMÉNEZ

Som en una plaça rectangular de paviment empedrat amb llambordes grises i edificis de poca altura. Les façanes són de colors i els balcons, de forja. Al centre hi ha una font amb l'estàtua d'un sant i, a cada banda, una filera de bancs. En aquests bancs, la vida de Sarrià transcorre amb un ritme especial, més proper, més viu, més càlid, i és per això que Diana Pla m'ha citat aquí. Són els bancs que l'han vist créixer.

Quins records té a la plaça de Sant Vicenç de Sarrià?

Aquí he après a fer-ho tot: anar en bici, pujar als arbres, relacionar-me amb la gent... Quan era petita, tots els bancs eren plens de gent, d'altres seien a terra; llavors veníem a la plaça i tocàvem la guitarra. Moltíssim. Aquí vaig aprendre a tocar i a cantar.

Hi ha actuat mai?

He fet sobretot assajos. Fa anys teníem un espectacle en què fèiem anar un canó i el provàvem aquí. Sí

que un any vaig fer un petit espectacle pel festival de balcons.

Encara hi participa?

Quan puc, sí! Vaig formar part de la *troupe* la primera vegada que es va fer i és molt guai veure que continua i que, cada vegada, s'hi afegeix més gent.

Filla de Quimet Pla i Núria Solina, es va iniciar en el món del teatre de carrer de ben petita, quin va ser el seu primer espectacle?

Devia tenir uns set anys quan vam estrenar un espectacle de circ al Parc de Santa Amèlia. Jo hi feia un número de trapezi —que amb el temps vaig acabar odiant—, un d'acrobàcia amb el meu pare i un altre amb xanques.

On va aprendre totes aquestes disciplines? I com és que es va decantar pel circ?

La veritat és que no m'ho vaig plan-tejar. Al barri érem uns quants que anàvem a circ, a l'Ateneu de Nou Barris, i cada setmana ens hi portava un pare o mare diferent. Allà

em vaig adonar que se m'obria un món que aquí no tenia. Jo era una nena bastant maldestra, l'escola em costava i no tenia gaires amics... i allà vaig trobar la meua pròpia bombolla, i que, a més, em sortia molt bé.

A banda del circ, també ha fet dansa.

Em vaig formar al Vàrium durant tres anys, una experiència meravellosa. De fet, ja hi havia anat de petita. Com a l'Antàrtida. I al Traç.

O sigui que ha cobert totes les àrees artístiques que oferia el barri.

I tant, ho fèiem tots! No sé com devia ser en altres barris, però aquí ho teníem tot: escola de pintura, de dansa, de música... I després anàvem a Sant Vicenç a jugar.

Quina influència creu que ha tingut Sarrià en la seva trajectòria?

Penso que viure i relacionar-me en aquest barri m'ha permès, artísticament, experimentar molt. Hi he fet moltíssimes preestrenes, i la Casa Orlandai sempre m'ha obert les portes per assajar i mostrar la meua feina.

Creu que el fet de treballar amb la seva família en l'àmbit de la interpretació ha fet que en la seva relació es diluís el límit entre el teatre i la realitat?

Absolutament. El tema amb la meua família és que no se sap mai què és real i què és xou. A banda d'això, no deixa de ser una família tal qual amb les seves disfuncions: té una part bona i una part més caòtica.

Què en destacaria?

Per exemple, a casa costa molt que hi hagi una jerarquia; hi ha com una espècie d'oda a la llibertat des que érem molt petits i això també té les seves conseqüències. Ens ho hem

“

A Sarrià ho teníem tota: escola de pintura, de dansa, de música... I després anàvem a Sant Vicenç a jugar

“

L'Oriol sempre ha fet les coses millor que jo, sempre. Però jo he sigut la primera a començar amb tot

“

Hi ha una distància entre la meua expectativa com a artista i la realitat

passat molt bé, però si no et posen límits tu vas fent i...

A vegades surt malament.

Això mateix. D'altra banda, en el dia a dia sempre es busca el gag i això fa que en qualsevol discussió en què hi ha alguna cosa que fa gràcia, la discussió no saps com, però s'acaba.

En prenc nota! Compartir casa i escenari amb un germà a vegades pot generar una certa comparació. Com ho ha viscut al llarg dels anys?

L'Oriol sempre ha fet les coses millor que jo, sempre. Però jo he sigut la primera a començar amb tot, saps?

Completament.

Jo vaig començar a tocar la guitarra, però després venia l'Oriol i ho petava. I jo em deia “la guitarra ja no la toco”. Llavors vaig començar a fer hip-hop, em va seguir l'Oriol i ho feia molt millor que jo. Perquè l'Oriol és una persona que aprèn molt de pressa, té un do, és al·lucinant.

Imagino que la comparació venia de dins, però també de fora, no?

Sí, ens han comparat i m'he comparat. Ara, amb el meu treball personal puc dir que em trobo en un altre punt molt diferent i ja no té la mateixa força que abans. A més, penso que mai ha estat del tot destructiu. L'Oriol a mi sempre m'ha valorat moltíssim, amb qualsevol cosa petita que feia. I això ha fet que jo senti que la comparació que tenia amb ell fos absurda.

En aquesta línia, creu que en l'àmbit artístic ha buscat diferenciar-se del llegat de la família Pla-Solina?

Tenir la meua pròpia veu, no ho faig gràcies a diferenciar-me, sinó a sumar coses diferents. O sigui, dins de la meua família, jo em diferencio perquè tinc una formació

que la resta no té, i amb això he buscat els meus camins. Però fora del nucli familiar, em diferencio perquè vinc de la família que vinc.

I això la defineix?

Clarament. Vull dir, és difícil trobar gent que ha estudiat dansa, acrobàcies, clown i a la vegada té molta experiència en teatre de carrer des de ben petita. Tot suma.

Com explicaria el seu estil?

Aquesta pregunta me l'estan fent últimament i la veritat és que encara no ho sé, d'acord? (riu) Estic en procés. No crec que pugui definir el meu estil per l'edat que tinc ni pel tipus de projectes que estic fent, crec que em queda molt per explorar.

Algun concepte clau?

Em baso molt en el cos i em baso molt en l'error; en tot el que és el personatge del pallasso i la seva vulnerabilitat. M'agrada molt treballar el fracàs.

Aquest Nadal s'ha encarregat de la direcció del Petit Circ Laret, a l'Hospitalet de Llobregat. Ha pogut incorporar aquesta perspectiva amb la companyia?

Sí! L'error ha estat una de les temàtiques principals.

Què vol dir?

És un procés que no es pot planificar perquè el fracàs de cadascú es troba en llocs diferents. Aleshores, com a directora, el que he fet és proposar exercicis als intèrprets perquè cadascú experimenti amb aquestes sensacions i, a partir d'aquí, anar estirant el fil per construir una peça que els fos propera.

Li agradaria repetir l'any vinent?

M'agradaria que ho fes una altra persona perquè crec que el Circ de Nadal ha de rotar, però sí, ho tornaria a fer.

Amb tot, què li agrada més: dirigir o interpretar?

Les dues! No són comparables perquè són dues feines diferents. És a dir, s'aprèn molt dirigint quan veus els actors, el que sumen i el que resten. Després et poses en el lloc de l'intèrpret des d'una mirada molt diferent.

Pot ser que prepari un gag que no tingui la rebuda que havia imaginat?

És difícil que els gags, si estan ben fets, no funcionin, però jo no penso en com el públic ho rebrà. Potser

© Sílvia Molina

“

Dins de la meva família, em diferencio perquè tinc una formació que la resta no té. Però fora del nucli familiar, em diferencio perquè vinc de la família que vinc

“

Em baso molt en el cos i en l'error; en tot el que és el personatge del pallasso i la seva vulnerabilitat

una persona riu, l'altra es mou a la cadira, hi ha qui aplaudeix... Sí que tinc expectativa en els silencis i en els moments de tensió. Això m'agrada molt.

Es tracta d'això l'error, de generar incomoditat?

L'error per mi és trobar la vulnerabilitat. Sentir que l'escena se te n'està anant de les mans i ja no tens control de res. No és l'error des de la víctima, perquè el clown sempre accepta fracassar, sinó la certesa que has de fer el millor que pots amb el que tens.

Com per exemple?

Doncs vas pel carrer i saludes molt efusivament a algú. I de sobte, t'adones que no és aquesta persona. Quan això ho poses en una escena, la gent connecta de cop perquè també els ha passat.

Com ha construït aquesta mirada?

Els meus pares sempre m'han posat moltes pel·lícules de Chaplin i de Buster Keaton. Tots

dos treballen des de la fragilitat i des del fracàs, i no els surt mai res bé. Això i també el fet d'entendre que sempre hi ha una distància entre la meva expectativa com a artista i la realitat. ■

Casa Jordi

Cuina tradicional en una masia al cor de Barcelona.

Des de 1968 treballem perquè gaudeixis d'una proposta gastronòmica autèntica.

Creiem en la cuina de mercat i vetllem perquè els plats de la carta siguin elaborats amb productes de la nostra terra i garantir així una cuina de qualitat.

Ens agrada pensar que a Casa Jordi mantenim vi-gents els sabors de sempre.

Passatge Marimón, 18
08021 Barcelona
Tel: 93 200 11 18
Web: casajordi.es

SARRIÀ BLUES

Black chicken

AITOR ROMERO ORTEGA

Fa prop d'un any, segur que us en recordeu, J.D. Vance, vice-president dels Estats Units, va passar no massa lluny d'aquí, fent un vol per Europa. Durant la seva visita a França i Alemanya es va dedicar, bàsicament, a cridar als quatre vents que el nostre era un continent a punt

d'ensorrar-se, una civilització en plena decadència. El més divertit de tot és que no van faltar partits i ciutadans europeus que li fessin l'onada.

Divertit, però també lògic i esgarriós, tot s'ha de dir. Lògic perquè la tesi de Vance i del seu govern, el del país més poderós del món, és que Europa ha obert tan de bat a bat les portes a la immigració que això ha fet que avui dia la seva cultura, religió i, fins i tot, la seva raça, la raça blanca, estiguin en risc de desaparèixer. I és això el que els seus *cheerleaders*, la seva claca europea, tan sorollosament celebraven. Per fi algú els donava la raó i posava de manera definitiva al centre de la conversa el que fa no massa era una teoria que pertanyia més aviat a les clavegueres d'Internet.

Pot semblar una mica extrem o fins i tot tronat, però segur que heu sentit a parlar en el darrer any algun cop del concepte del gran reemplaçament o de la gran substitució (que en aquest cas, sento dir-ho, no és una novel·la d'Albert Pijuan). Aquesta teoria nascuda a França defensa que existeix una mena de complot de les elits cosmopolites per substituir progressivament la població blanca cristiana europea per una amalgama de pobles no europeus (àrabs, berbers, negres o hindús, per exemple). Sota aquest paraigua o teoria inicial, existeix tot un submon de variants com el genocidi blanc o el Pla Kalgari, per exemple. Dediqueu deu minuts a buscar per Internet i us esgarriareu. Perquè com deia, el que fa por, no són les idees en si mateixes, sinó més aviat com en molt pocs anys han sortit dels caus de friquis conspiranoics on estaven recloses a ocupar el centre del debat i ser formulades obertament per polítics coneguts, intel·lectuals o ciutadans de classe mitjana. De fet, aquesta sensibilitat té fins i tot la seva gran novel·la: *Submissió* de Michel Houellebecq, on s'explica com en un futur pròxim un candidat islamista arriba a ser president de França, aprofitant-se del front republicà contra Marine Le Pen. En termes narratius, un llibre molt entretingut. En termes filosòfics, un llibre que tot ciutadà europeu hauria de llegir ni que sigui per discutir amb ell internament.

En fi, això és el que tenim. Fa vint anys, quan el món encara era un altre, jo tenia un grup d'amics de Sarrià i els seus voltants que elevats, diguem-ho així, pels déus de la marihuana, van inventar-se una teoria que van batejar com *Black chicken*. Segons ells, en el seu deliri, el futur dels catalans no podia ser un altre que el d'aparellar-se amb homes i dones de l'occident d'Àfrica per crear una nova raça mestissa, fàcilment distingible de la resta de pobles peninsulars. Això faria del famós fet diferencial una cosa bastant més visible del que és ara. I si a més a més aquesta disparitat també va acompanyada d'una superioritat estrictament geomètrica en els atributs masculins, per dir-ho ras i curt, doncs millor que millor. Potser la *grandeur*, que deia el general de Gaulle (gran europeu), al final només era això, companys.

Òbviament, tot era producte de l'humor psicodèlic, *private jokes* d'adolescents perduts i tancats en l'autoreferencialitat. Però veient com han anat les coses, ara penso sovint que aquells sonats es van avançar vint anys i van inventar el gran reemplaçament al revés, és a dir, la seva paròdia *avant la lettre*. I només se m'acut una paraula: genis. ■

AITOR ROMERO ÉS ESCRITOR.

SALUT I BENESTAR

Fent camí cap als nostres propòsits

GLÒRIA VILALTA

Quan comença l'any tots ens fem propòsits, és inevitable. Cada inici és una nova oportunitat, i per tant l'aprofitem.

Sovint els propòsits són grans, tenim ganes de créixer, de canvis, de resoldre allò que no acabem d'aconseguir. Pot ser salut, amor, economia,

relacions, desenvolupament personal, activitat laboral, o una mica de tot.

Sabem, però, que si no fem algun canvi, possiblement tot seguirà igual. Com deia Einstein, si vols resultats diferents, no segueixis fent el mateix de sempre.

Hi ha canvis sobtats, ràpids, deguts a una malaltia, un acomiadament o a algun patiment emocional tan fort que ens sentim obligats a fer el canvi. En aquests casos, la motivació o necessitat és tan gran, que el canvi arriba tant sí com no. No hi ha més remei, és un tema de supervivència.

Però quan no ens hi sentim "obligats", el procés és més lent. Fins i tot pot ser que no el fem. La motivació ha de ser prou forta per moure'ns.

Per facilitar-ho, és millor començar amb reptes petits, que els veiem assolibles. Si són massa grans, de seguida ens desanimem perquè no els fem. Recordo quan vaig començar a meditar. No hi havia manera d'aconseguir posar-m'hi. Fins que una amiga em va dir: comença per 5 minuts. Només 5 minuts. I va ser fàcil, vaig fer 5 minuts i de seguida ja vaig anar augmentant el temps. El més complicat és posar-s'hi. Un cop t'hi poses, ja hi ha menys resistència.

Començar per poc i fàcil és el millor per avançar. Ja ho deia Descartes en el seu llibre *Discurs del mètode* per a dirigir bé la raó i trobar la veritat en les ciències. Un llibre escrit al s. XVII en el qual aquest matemàtic i filòsof va posar les bases del mètode científic que s'ha utilitzat durant segles i que segueix vigent. Entre altres coses, dividir el problema en parts i començar pel més fàcil.

Al final el que estem fent —entre altres coses— és demostrar-nos que podem. Això trenca la creença que fer-ho és molt complicat (cosa que ens empeny a abandonar o a no començar).

A casa

Una manera de fer camí, a casa i a la vida, és buidar. Quan buidem, deixem pas a noves oportunitats. Fem espai per al camí. Fem el camí més fàcil.

És un propòsit que tenim sovint. És molt fàcil anar acumulant roba, objectes decoratius, estris de cuina... Quantes vegades ho pensem i no ho fem?

Us proposo un repte: el repte de buidat de 30 dies. El primer dia deixes anar una cosa. El segon dia, dues. El tercer, tres. I així fins a 30.

Amb aquest mètode, a poc a poc, aconsegueixes buidar molt més del que t'hauries imaginat a priori. I buidar és una magnífica manera de fer espai per als canvis. Si està ple, no es pot omplir, no hi pot haver espai per a allò que és nou.

Per fer camí, el més important és començar-lo. I per començar-lo, necessitem saber que no serà molt complicat, que el podrem fer. Passa a passa, a poc a poc però amb constància i amb determinació cap a l'objectiu. I posats a fer, gaudint del camí, de cada passa, del present, de l'ara. ■

GLÒRIA VILALTA I GRAU ÉS ENGINYERA ESPECIALISTA EN MEDICINA DE L'HÀBITAT, FENG SHUI I BENESTAR PERSONAL

ARQUITECTURA

La font de la plaça Molina

JAUME DE OLEZA

En l'actual encreuament viari que defineix la plaça Molina, podem trobar en un dels seus costats una gran font, construïda per iniciativa popular l'any 1874, i que constitueix l'element més antic d'aquest indret. Una font que proveïa d'aigua necessària molts habi-

tatges que no en disposaven. Sembla que és obra de l'escultor Ramon Castañá.

Consta d'una base de pedra sobre la qual descansa un pilar quadrangular d'aproximadament quatre metres d'altura, en els costats del qual es poden apreciar els escuts de Barcelona, Catalunya, Espanya, i l'antic de la població de Sant Gervasi de Cassoles, quan encara era un municipi independent de Barcelona.

En un espai de la font avui buit, quatre forats delaten la presència d'una placa de marbre desapareguda que proclamava: "Homenaje al pueblo, varios vecinos, 1874". Les dues grans piques semicirculars, amb la seva base cònica estriada, evocuen la solemnitat d'un baptisteri. I l'escut de Sant Gervasi, amb les quatre olles que han alimentat el debat sobre l'origen del topònim Cassoles, es completa amb dues palmes creuades, símbol dels màrtirs bessons sant Gervasi i sant Protasi. Entre els anys 1961 i 1964 la font fou retirada per permetre la reforma de la plaça, i posteriorment s'hi va afegir la base de pedra. Sembla que estava coronada per un fanal d'il·luminació.

La plaça Molina és, doncs, un mosaic de memòries. La font mutilada, com alguns l'anomenen per la pèrdua de la placa; el record del moviment d'avantguarda Dau al Set, amb Antoni Tàpies, Joan Brossa i Modest Cuixart, immortalitzat amb una placa al número 1, i el bust del poeta Joan Maragall, esculpit pel seu fill Ernest l'any 2010. Entre 1996 i 1998, els arquitectes Jordi Garcés i Enric Soria van reformar la plaça. I com a curiositat, les piques que recullen l'aigua de la font de la plaça Vila de Madrid, obra de 1958, i coronada per la figura d'una *maja* madrilenya, obra de l'escultor Lluís Muntané, recorden les d'aquesta font. ■

JAUME DE OLEZA, CWORK.CAT

BALANÇ DELS DOS PRIMERS ANYS DE LA DRECERA

Durant aquests dos primers anys de La Drecera hem estat testimonis de l'evolució del teixit comunitari i de les necessitats dels nostres barris, i hem pogut acompanyar les entitats i el veïnat en alguns dels seus projectes:

- **Cultura:** El teixit veïnal i associatiu s'està enfortint i articulant; apareixen noves entitats (com l'Hortera o Collserola Creativa) i la TES-Taula d'Entitats de Sarrià és més forta, amb més entitats i una seu social cada cop amb més usos (repartiment cistelles ecològiques o nova cuina comunitària). Les activitats vinculades al calendari popular són més col·lectives i participades, com per exemple l'última revetlla de Sant Joan. Les entitats de cultura popular s'han unit al voltant del projecte de la nova Casa de la Cultura que s'hauria d'ubicar a la masia i un annex a Can Raventós. Malgrat tot, la continuïtat dels projectes col·lectius és complicada: Mercat Cultural (nou concurs), Casa Orlandai (junta molt reduïda) o el Centre i Teatre Sarrià (busca sostenibilitat i projecció de ciutat).
- **Ecologia:** És l'àmbit on hi ha hagut més iniciatives i que més han prosperat, amb activitats obertes al barri (els EcoDiumenges i el nou Hort Comunitari de la Veïnal), la incipient Xarxa d'Horts ja comparteix formacions, intercanvis de llavors, i molt aviat, també eines. Es consoliden dos projectes per a la millora de la biodiversitat, com són la campanya pel control de la vespa asiàtica i el projecte de silvopastura amb rucs, Pasturant Collserola. Malauradament, l'Espai Gardenyes està pendent de la nova ubicació dins de la imminent construcció dels

Jardins Oriol Martorell, que també afectarà la carpa dels Castellers de Sarrià.

- **Salut:** Les Taules de Salut Comunitària liderades pel CAP, amb el suport d'entitats com la Fundació Claror - Can Caralleu, creixen i impulsen més activitats per pal·liar la solitud no volguda i fomentar la prescripció social, reduint la medicalització amb activitats comunitàries. Fa poc que existeixen els canals de whatsapp Fem Salut per informar al barri de propostes i activitats. Els grups de costura, espai d'aprenentatge, cures i suport mutu, s'han replicat tant a Sarrià com a Vallvidrera amb molt d'èxit.
- **Ocupació:** S'han ampliat les formacions prelaborals: hostaleria a Can Calopa i sonorització de directes amb la Coordinadora Rock de Sarrià al Casal de Sarrià, entre d'altres. S'està consolidant una Xarxa Laboral entre totes les entitats que treballen per a la inserció de persones en situació de vulnerabilitat, i es manté una Borsa de Treball, amb acompanyament a demandants de feina, que està donant bons resultats.
- **Comerç de proximitat i ESS:** S'ha constituït una SL amb tres productors de muntanya, que sota la marca DeCollserola distribueix i comercialitza productes de la serra a Sarrià i Vallvidrera. S'està consolidant el Grup de Consum de Sarrià amb cistelles de La Rural que es distribueixen a la seu de la TES. Estem promovent la creació d'un Banc de Recursos. S'han ampliat els cursos d'emprenedoria en economia social i solidària del JovEmprèn del Centre i Teatre de Sarrià.

- **Habitatge:** L'habitatge assequible segueix sent un dels principals problemes per viure al barri, tal com passa al conjunt de la ciutat i rodalies. De moment, hem donat suport a lluites com la de Can Raventós (que reclama una permuta total), i la de la Buenos Aires (que reclama habitatge protegit per al veïnat del barri, amb especial èmfasi al jovent, mentre ha de fer front a una multa desmesurada). La Cooperativa Torrent Viu aviat podrà ocupar els seus nous habitatges, i la cooperativa sènior Can 70 està construint el seu. Dos objectius a assolir serien tenir una borsa d'habitatge de lloguer i d'habitatge compartit entre el veïnat, i l'obertura de grans edificis religiosos en desús per a habitacions d'emergència.

Les entitats activadores de La Drecera estem preparant el **nou projecte**, seguint les indicacions de les últimes Assemblees, que desenvoluparem des de mitjans de **febrer de 2026 fins al febrer del 2028**. Per aquesta nova edició ens presentem 8 entitats: Associació Cultural Casa Orlandai, Associació Veïnal de Sarrià, Centre d'Acollida Assís, Centre i Teatre de Sarrià, Cooperativa de Premsa Local El Jardí, Fundació Claror - Can Caralleu, Fundació Sant Joan de Déu Serveis Socials i el Mercat Cultural a Vallvidrera.

Per tenir un barri cohesionat cal tenir un teixit comunitari actiu i implicat, i en aquest sentit, disposar dels recursos tècnics i materials de la subvenció de Comunalitats Urbanes de la Generalitat és una bona ajuda per aconseguir-ho. ■

La campanya de micromecenatge està sent un èxit

Gràcies a la col·laboració d'entitats i veïnes de Sarrià i Vallvidrera, el repte d'assolir **un fons comunitari** de forma col·lectiva al servei de les necessitats de les entitats, va per bon camí. En el moment de tancar l'edició estem a un 66% dels 9.600 € que necessitem inicialment, i això és gràcies a 37 donants, a qui volem agrair les seves aportacions.

Inicialment, aquest fons servirà per mantenir part de l'activitat i l'equip tècnic de La Drecera, mentre no arriben els diners de la subvenció.

Després, serà gestionada per una comissió gestora vinculada a La Drecera, amb uns criteris consensuats, per decidir-ne l'ús (entitats, import, retorn). Amb això estem creant una eina econòmica que ha de servir per ajudar el teixit comunitari a impulsar els seus projectes.

Volem dir GRÀCIES! a les entitats i a les persones

que han col·laborat en aquestes primeres setmanes. La campanya finalitza el 15 de febrer, encara podem assolir el repte!

Ajuda'ns a fer barri i fes la teva aportació al QR de la dreta. Moltes gràcies! ■

Encara estàs a temps de col·laborar! Ajuda'ns a fer barri!

Agenda

LA DRECERA ET CONVIDA:

EL CARNAVAL DE SARRIÀ
12, 13, 14 i 18 de febrer

CARNESTOLTES ALS BARRIS DE MUNTANYA

14 de febrer, 11:30h

ECODIUMENGE: LA VESPA VELUTINA

22 de febrer, 10h

Associació Veïnal de Sarrià (c/Canet, 4)

A càrrec de: Cristina Junyent. Biòloga

Activitat gratuïta

Places limitades

Cal inscripció prèvia: avsarria.cat@gmail.com

FESTA MAJOR D'HIVERN DE VALLVIDRERA

27 i 28 de febrer

Més informació: elmercatcultural.cat

Pots consultar el detall de les activitats a: ladrecera-sv.cat/agenda/

La Drecera
COMUNALITAT SARRIÀ I VALLVIDRERA

Web: ladrecera-sv.cat Mail: ladrecera@ladrecera-sv.cat

Telèfon: 633 045 322

Atenció al públic:

Casa Orlandai: els dimarts de 16 a 20h i els dijous de 10 a 14h

Mercat de Vallvidrera: els dilluns i els dijous de 10 a 13h

✉ [@LaDreceraSv](#) [@ladrecerasv](#)

Promou i finança:

Generalitat de Catalunya
Departament d'Empresa i Treball

Amb la col·laboració:

Ajuntament de Barcelona

TEATRE DE SARRIÀ

Marco Mezquida

“Vinc al Teatre de Sarrià amb ganes de volar al piano sol”

CARME ROCAMORA I SEGUÍ

Marco Mezquida torna al Teatre de Sarrià el 5 de febrer, a les 20.00 h, per oferir un nou concert en solitari en un dels escenaris que ell mateix defineix com a més propers i inspiradors. El pianista i compositor menorquí, referent del jazz i la música contemporània, promet una vetllada marcada per la improvisació, l'emoció i la connexió directa amb el públic, en una actuació que vol convertir cada peça en una experiència única i irreplicable.

Torna un any més al Teatre de Sarrià. Què té aquest escenari i aquest públic que el fa especial per a vostè, i com condiciona això la manera com prepara el concert?

M'encanta i m'inspira actuar a l'escenari del Teatre de Sarrià perquè és molt acollidor, sento la gent molt propera i toco completament en acústic. El meu so, projectat sense amplificació, per a totes les ànimes presents. El públic l'any passat va ser efusiu i càlid, i tinc moltes ganes d'oferir un altre concert que sigui especial

El seu directe es caracteritza per la improvisació i la fusió de llenguatges musicals. Què pot esperar el públic que s'assegui a la platea aquest 5 de febrer?

Espero que sigui un viatge ple de bellesa, emoció, alegria, intimitat, espontaneïtat i joc. La sorpresa vindrà en el moment, en la decisió del repertori, i qui sap, si potser s'anima algun convidat!

Aquest retorn arriba en un moment d'evolució constant en la seva

trajectòria. En quin punt creatiu —i personal, transitant la paternitat— es troba ara mateix i com es reflecteix això en el repertori?

Em sento en un moment bonic, intens, exigent, dolç, potent. I he agafat forces perquè el gènere ha estat prou tranquil en comparació amb els mesos anteriors del 2025, que han estat molt *canyeros* amb més de 80 concerts per molts llocs del món: tot Europa, Senegal, Egipte... Ara, al febrer trauré un nou disc de composicions pròpies que es dirà TÀCTIL. Potser alguna peça la tocaré en estrena. Vinc amb ganes de volar al piano sol.

En un moment en què la música en directe competeix amb molts altres formats culturals, què creu que fa irreplicable l'experiència de veure'l en viu, especialment en un teatre de proximitat com aquest?

El concert a *piano solo* que ofereixo és irreplicable. Sempre és diferent i també animo a la gent que vulgui venir a relaxar-se i deixar-se portar. És una música per a tots els públics i un no ha de saber res per gaudir-ho. És un còctel molt lliure de moltes músiques pròpies i alienes.

I tenir el públic a prop, m'inspira molt en el moment.

Si hagués de convidar algú que encara no l'ha vist mai en concert, quina raó li donaria perquè no es perdi aquesta cita al Teatre de Sarrià?

Que vingui, que no ha vist ningú tocar el piano de formes tan curioses! I perquè és molt bo anar a veure concerts, i música en directe! ■

MESSIAS de Händel

“Ens agradaria que el públic sortís amb una sensació corporal, no només amb una idea”

CARME ROCAMORA I SEGUÍ

El Teatre de Sarrià acull MESSIAS, una lectura contemporània i monumental de l'obra de Händel que uneix dansa i música en directe en un espectacle de gran format. La proposta, amb el BCN City Ballet, l'Orquestra Filharmònica del Mediterrani i el Cor de Cambra Mediterrani, es podrà veure divendres 20 de febrer a les 20.00 h, dissabte 21 a les 19.00 h i diumenge 22 a les 18.00 h. Parlem amb Paco Rodríguez, director musical; i amb Gina Rigola, encarregada de la coreografia.

PACO RODRÍGUEZ

Com ha plantejat el treball amb l'orquestra perquè el diàleg amb la coreografia sigui orgànic?

A diferència de les òperes, que són el terreny on la nostra orquestra se sent més còmoda, El MESSIAS de Händel ofereix l'oportunitat d'enviar una energia única del fossat a l'escenari. És una partitura que, després de 280 anys, manté una vigència actual increïble, i la nostra feina és ajudar que els ballarins, amb el seu cos com a únic instrument, puguin donar vida a aquesta música. De fet, el text no ens explica una història lineal, sinó que reflexiona sobre la vida de Crist. Això fa que la intensitat i aquest viatge fossat/escenari siguin presents en tot moment.

Entre la tradició barroca i aquesta lectura contemporània, quins colors sonors i dinàmiques ha volgut destacar perquè la partitura connecti amb la sensibilitat del públic?

És un gran avantatge que la versió que oferim sigui amb una orquestra actual i moderna, com la que podem escoltar en qualsevol auditori europeu. La coreografia moderna no podria tenir un company de viatge millor que una orquestra com la Filharmònica del Mediterrani. El nostre repte és oferir totes les *coloratures* barroques de l'època, però amb un so modern, d'acord amb el treball del BCN City Ballet. Per a això, comptem amb el treball del nostre elenc de solistes, experimentats en oratori i repertori barroc.

Com a director musical, què li agradaria que el públic del Teatre de Sarrià percebes i sentís?

Doncs el més important, i que a més és una virtut del nostre Teatre de Sarrià, és la proximitat de l'escenari amb el públic. Sincerament, això el fa únic. Personalment, la meua obsessió és facilitar que el so arribi amb la potència d'un gran teatre, però amb el detall d'allò més proper.

GINA RIGOLA

Aquesta lectura del Messies s'allunya del relat narratiu per endinsar-se en una dimensió simbòlica i espiritual. Com ha construït el vocabulari de moviment?

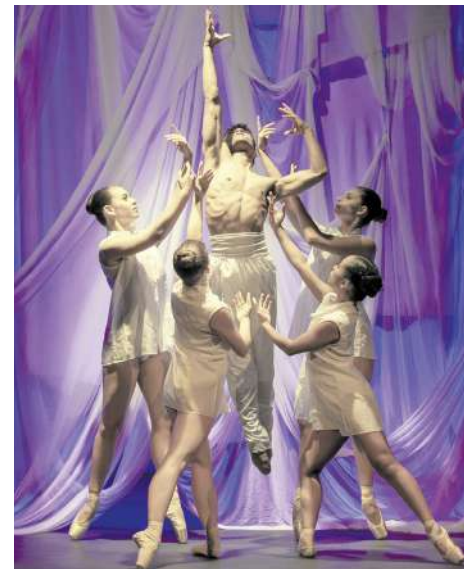
Hem partit de la idea que el Messies no explica una història lineal, sinó que obre un espai interior. Per això el vocabulari de moviment neix de dues forces: la gravetat i l'alè. La transformació apareix quan el cos passa del pes a la lleugeresa, del tancament a l'obertura, de la resistència a la rendició. Treballem amb gestos que es repeteixen i evolucionen —com un ritual—: espirals, pujades i caigudes, tremolors que es tornen calma, i trajectòries que busquen verticalitat. La transcendència, per a mi, no és “volar”, sinó escoltar: fer que el moviment sigui permeable a la música i al silenci.

La convivència a l'escenari amb orquestra, cor i solistes en directe condiciona l'espai i el ritme de la coreografia. Quins criteris ha seguit per integrar els ballarins?

El primer criteri ha estat el respecte: l'espai sonor mana. No volíem “ocupar” l'escena, sinó dialogar-hi. Hem treballat com si fos una arquitectura compartida: hi ha zones de respir, zones de densitat, i punts de mirada on el ballarí no competeix amb el cor o el solista, sinó que acompanya el sentit musical. Rítmicament, hem seguit dues línies: una d'afermada a la pulsació —quan la música demana precisió i comunitat— i una altra més elàstica, que entra i surt del compàs com ho fa l'emoció.

Quina experiència emocional i sensació corporal espera que s'endugui el públic?

M'agradaria que el públic sortís amb una sensació corporal, no només amb una idea. Com si la música els hagués reorganitzat per dins: una mica més d'espai al pit, una mica més de silenci al cap. Que hi hagi hagut instants de bellesa, però també de veritat física: el cos com a lloc on passen les coses. Si hagués de resumir-ho, diria: que s'enduguin una experiència de transformació —petita o gran—, i la percepció que el “Messies” no és només un títol o un relat, sinó una pregunta íntima: què ens fa créixer, què ens eleva, què ens reconcilia amb nosaltres mateixos i amb la societat. ■

FEBRER

ABONA'T A LA NOVA TEMPORADA DEL TEATRE DE SARRIÀ

20% DESCOMPTE per cada entrada al web amb el codi: **ELJARDI20**
o bé ensenyant aquest anunci a les taquilles del teatre

TEATRE
SARRIÀ

www.teatredesarria.cat

Johnny Big Stone
dimecres 4

Marco Mezquida, piano jazz
dijous 5

Dani Pérez Trío
dimecres 11

Miquel Bofill, saxo clàssic
dijous 12

Carme Sansa
divendres 13, dissabte 14 i diumenge 15

Marçal Perramon
dimecres 18

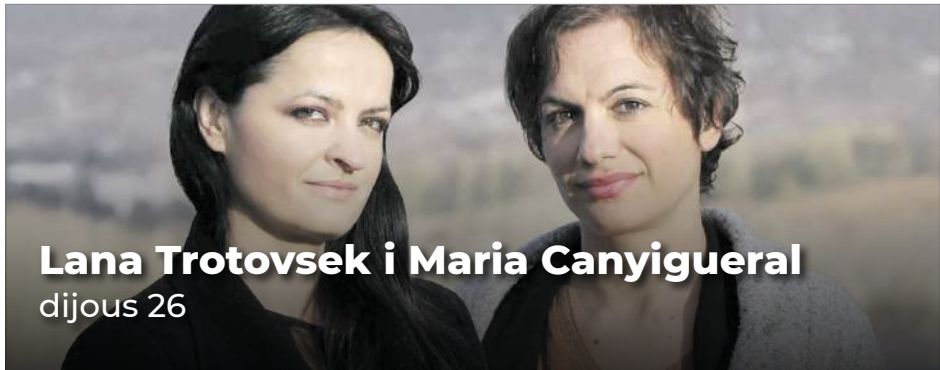
Schubertíada
dijous 19

El Messias, de Händel
divendres 20, dissabte 21 i diumenge 22

David Giocelli, trio jazz
dimecres 25

Lana Trotovek i Maria Canyiguer
dijous 26

Aules i tallers de Divulgació de les Arts Escèniques

Grans Compositors de Música Clàssica >> De la Música Africana al Jazz >> Tallers de Teatre
>> Com Escenificar una obra de Teatre >> Tallers de lectura Teatral >> Taller d'Espectura
>> Aules de Ciència i Política >> Corals de la Clàssica al Rock >> Taller d'Instruments i
de Combo >> Parlem d'obres de Teatre en anglès, francès o italià >> Conferències >>
Xerrades >> Presentacions Literàries >> Extraescolars de Dansa i Teatre.

CENTRE
TEATRE
SARRIÀ

www.centredesarria.cat

La recuperació de la festa de Sant Antoni es consolida a Vallvidrera

JESÚS MESTRE

Hi ha tradicions que semblaven perdudes en alguns indrets del nostre districte, però en els darrers anys han reviscut. Un cas és la de Sant Antoni Abat, el 17 de gener, patró dels animals domèstics i de granja; dels porquets i cansaladers, i, en

general, dels pastors i camperols. A Vallvidrera —una comunitat d'essència rural i amb molts animals domèstics— aquesta festa era emblemàtica i amb característiques pròpies, com ara el repartiment dels panets beneïts. A la mateixa diada, a Sarrià i Sant Gervasi, tenia molta embranzida

la festa dels Tres Tombs, però des de fa dècades s'ha perdut.

A Vallvidrera es va recuperar l'any 2023, després de 50 anys sense celebrar-se. Així, el diumenge 18 gener es va convocar una nova Diada de Sant Antoni a l'esplanada que se situa al davant de Santa Maria de Vallvidrera. Una bona notícia va ser poder comprovar que s'estan fent obres de restauració d'aquesta formosa església del segle xv, que des de fa anys amenaça runa. I, tot i la pluja persistent, un bon grup de persones i animals es van reunir puntuals a les 11.30 h per fer la benedicció de cavalls, gossos, gats i alguna altra bestiola. I, naturalment, pels panets que, generosament, es van repartir entre els assistents.

Seguint el programa, la Coral del Bosc va interpretar diverses cançons en el moment que la pluja queia amb més força i insistència. Mentrestant, des de la Teula, la Rectoria i altres cases, anaven sortint

tortells de Sant Antoni que se situaven en taules ben resguardades de la mullena sota els tendals. I, en acabar el recital de la Coral, es van repartir els tortells —casolans i ben bons—, que es podien acompanyar amb un raig de mistela.

Tot seguit, van fer la seva aparició els músics de Folkserola, que, a ritme de violí i acordions, van interpretar cançons i balls tradicionals. Poc es va poder ballar sobre el fang que anava apareixent de sota la capa de serradures que cobria la terra, però la interpretació de la cançó del Rossinyol va fer màgia i, com demanava en Vicenç Fonollera, responsable del desvetllament d'aquesta festa, el vol del rossinyol es va emportar la pluja cap a altres contrades. Una bella jornada i un goig constatar la recuperació d'aquesta tradició en un indret tan especial com Santa Maria de Vallvidrera. Esperem que les obres vagin ràpides i que per l'any vinent es pugui entrar dins del temple. ■

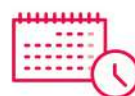
Superservis
SUPERMERCATS DES DE 1945

Major de Sarrià 108
Salvador Mundi 5

GRÀCIES
PER ESCOLLIR-NOS

NOU!

L'ESPAI SARRIÀ

HORARI de 9h. a 21h.
DILLUNS A DISSABTE

SERVEI A DOMICILI
RÀPID I GRATUÏT
truca'ns al 931 790 304 t'ajudarem
a fer la compra *

PARKING GRATUÏT *

TARGETA SUPERSERVIS
millors preus, descomptes
i promocions

* consulta'ns les condicions del servei

NOMENCLÀTOR

Carrer de Vilana

JESÚS MESTRE

Petit carrer que comença al carrer Dalmases i acaba a l'entrada del recinte de l'actual Clínica Teknon, sobre el carrer de Munner, antigament la Torre Vilana. La urbanització del carrer s'inicià el 1864, a iniciativa de Carne de Dalmases i d'Olivart, propietària de la finca, que volia dotar d'un accés per a carruatges a la torre. El mateix any es va aprovar el nom del carrer.

De la finca i torre Vilana, una de les més antigues i extenses de la part nord-oest de la Bonanova, hi ha documentació des del 1333, quan va ser adquirida per Berenguer Carabot. El segle XVII la va comprar Josep Ferrer, doctor en dret i membre del Reial Consell de Catalunya, i pren el nom de Torre Ferrera. La seva vídua, que no va tenir fills, el 1647 va nomenar hereu a Joan Bonaventura de Gualbes i Copons, llavors nen, i que posteriorment va ser un polític i poeta de renom, també conegut com a "rector de Bellesguard", ja que també era propietari de la veïna Torre Bellesguard.

En morir Gualbes, la seva vídua va cedir, el 1717, la propietat a Antoni de Vilana i de Cordelles-Giudice; la seva germana estava casada amb un personatge molt popular a Barcelona, l'erudit Pau Ignasi de Dalmases i Ros, creador de l'Acadèmia dels Desconfiats el 1700. Amb Antoni de Vilana la finca prengué el nom de Torre Vilana. En les dècades següents va passar a mans de la família Dalmases. A finals del segle XIX es va vendre la part nord als Escolapis, per fer-hi les Escoles Pies. Després de la Guerra Civil, el

Els tramvies de vapor i el personal de la Companyia General de Tramvies, del carrer Vilana, el 1894. Arxiu del CE Els Blaus

1942, la Torre Vilana va ser adquirida per la congregació de Sant Pere ad Vincula, que hi va incorporar el reformatòri Asil Duran, en funcionament fins al 1977. El 1990 la va comprar Javier de la Rosa i la seva esposa, Mercedes Misol, que van construir l'actual Centre Mèdic Teknon, conservant la façana principal de l'edifici neoclàssic i la part central del jardí.

A l'altre extrem del carrer Vilana, sota el carrer de Dalmases, cap al 1880 es van construir les cotxeres de la Companyia General de Tramvies, que explotava el tramvia de vapor que anava des de Barcelona a Sarrià passant per Galvany, el Farró i la Bonanova. Aquestes cotxeres es van mantenir fins als anys seixanta, i, posteriorment, s'hi van fer els jardins del Doctor Roig i Raventós. Molt a prop, entre el passeig de la Bonanova, Vilana i Dalmases, hi ha el Col·legi de Metges de Barcelona, edifici projectat per Robert Terrades Via i Jordi Adroer Iglesias, el 1968. ■

Dóna una nova vida al teu habitatge.

DISSENY I REHABILITACIÓ DE VIVENDES.
40 ANYS D'HISTÒRIA A SARRIÀ.

✉ toyda@toyda.es

☎ 933215116

📍 C/ Ivorra 23 Bajos, Bcn

**TOYDA
STUDIO**

Residencial Augusta Park

C/ Copèrnic, 30-32
08021 Barcelona

93 362 49 10

informacio@residencialaugustapark.com

Residencial Bellesguard Park

C/ Veleta d'Arquer, 30-34
08017 Barcelona

93 254 05 70

reservas@bellesguardpark.com

Un servei residencial de luxe ★★★★★

- Servei sanitari
- Piscina d'hidromassatge
- Animació sociocultural
- Perruqueria
- Restaurant amb cuina pròpia
- Servei religiós

Garantia de seguretat Covid-19 ✓

- Test antígens ràpid
- Sistemes d'higiene
- Programes de vacunació
- Controls de nous residents
- Programes de visites familiars

Els murals del sarrianenc Adrià Bosch: una proposta per combatre el gris de les ciutats modernes

© Silvia Molina

ANA RUBIÓ JIMÉNEZ

Baixant pel carrer de Cornet i Mas, a mà esquerra, un paisatge de muntanya vesteix elegantment la persiana del local del Centre Excursionista Els Blaus. Es tracta d'una obra d'Adrià Bosch, un artista sarrianenc conegut pels seus murals de colors que, abans de la pandèmia, omplien els carrers de Gràcia. Amb sèries com els retrats de *Jocs de Trons*, *Stranger Things* i *Breaking Bad*, entre d'altres, Bosch és un referent de l'*street art* barceloní. Conegut pel seu nom artístic "Axe Colours", aglutina més de 48.000 seguidors a Instagram i ha col·laborat amb grans institucions i esdeveniments de la nostra ciutat, com el Futbol Club Barcelona, el Cruïlla i el Primavera Sound.

L'any 2019, Bosch va executar el projecte més ambiciós de la seva carrera professional: els murals del Mur Blaugrana de l'Estadi Johan Cruyff, realitzats conjuntament amb qui aleshores era el seu soci, Oriol Piquet. El que havia de suposar l'inici d'una nova etapa marcada per encàrrecs i projectes va quedar bruscament interromput per la pandèmia, que va afectar Bosch tant en l'àmbit personal com professional. L'artista explica que l'aturada total va derivar en una "crisi existencial i vocacional" que el va portar a replantejar-se el propòsit de la seva feina.

Entre la cultura global i l'escena local

"Va haver-hi un moment, que jo havia pintat unes 15 persianes a Gràcia i la gent les anava a veure com si es tractés d'una exposició", relata Bosch. "En el moment que els carrers van quedar buits, va deixar de tenir sentit tot el que feia", afegeix. Després d'un període de reflexió, ara reprèn el projecte amb energies renovades. Des d'aleshores, ha realitzat nous murals que s'han fet virals a les xarxes com els de Severus Snape, Rosalía i "Gràcies Leo", en col·laboració amb l'*SPORT*.

Actualment, el projecte vol adquirir una

nova dimensió i utilitzar l'art i la tècnica per visibilitzar la vida a Barcelona tal com és. Això implica no limitar-se a murals amb personatges *mainstream* a escala mundial, sinó combinar-los amb escenes locals i de la cultura popular. En aquest sentit, recuperant l'encàrrec de pintar la persiana dels Blaus, l'artista vol estendre la proposta a altres entitats i comerços del barri de Sarrià. "Les persianes no són només per tancar-se i protegir-se, sinó que també són una porta al públic i un espai per explicar el teu missatge", sosté Bosch.

L'artista planteja la pregunta: "Què preferim: una ciutat grisa o una ciutat de colors?", i manifesta que la decoració dels carrers és gairebé tan important com la neteja perquè "sense adonar-nos-en, ens fa estar més tranquils i més contents". Així, per a Bosch, els murals són un valor afegit que expliquen la història d'aquell lloc i, per tant, una eina discursiva i de memòria compartida.

Muralisme, identitat i responsabilitat

L'estil d'Axe Colours és fàcilment identificable. Amb una clara inclinació pel retrat, Bosch explica que ha aconseguit un llenguatge propi a partir d'una reinterpretació de l'estètica del *pop art*: "A partir de colors cridaners com el groc, el vermell o el blau,

intento que entre ells hi hagi una relació fluida i harmònica, mitjançant transicions molt suaus i combinant-ho amb la tècnica del *dripping*, és a dir, pintar amb gotetes". Aquesta tècnica li ha permès assolir un alt grau de precisió entre la persona retratada i el resultat final.

Decorar els carrers, explica Bosch, comporta una "dualitat una mica estranya" perquè, tot i que la seva mirada com a artista se centra en el petit consumidor i en la gent del barri, el muralisme és també una eina que pot afavorir la gentrificació. De fet, assenyala que és una estratègia que les grans empreses utilitzen a vegades per incrementar la popularitat d'una zona i, conseqüentment, apujar-ne els lloguers. Com a artista, Bosch defensa que ha de trobar l'equilibri entre "sobreviure en aquest món capitalista" i els seus ideals polítics, fet que implica, de vegades, rebutjar determinats encàrrecs.

El grafiti com a disciplina és una expressió artística que busca situar-se fora de la norma i dels circuits econòmics; d'aquí que la pràctica originària es trobi exclosa de la legalitat. Amb el muralisme, però, s'incorpora un nou element: el permís de les persones propietàries i, fins i tot, la contractació per part seva. Aquesta realitat, pot ser percebuda com una traïció al gènere i ha generat molts debats. Des d'aquesta perspectiva, Bosch convida a reflexionar sobre els impactes visuals de les nostres ciutats, i de les grans empreses que hi ha al darrere, i a utilitzar el muralisme com un recurs que, en lloc d'accentuar les diferències, serveixi per "celebrar i cohesionar". ■

© Silvia Molina

© Silvia Molina

Nou any i nous projectes

ASSOCIACIÓ VEÏNAL SANT GERVASI - LA BONANOVA

L'any 2026 ha començat amb la gran alegria, participació i il·lusió d'una Cavalcada de Reis a Sant Gervasi-la Bonanova, que cada any ha anat millorant i que confirma que la petició que va realitzar la nostra AV en el seu moment al Districte, sobre que era del tot necessari recuperar-la, va ser una gran iniciativa.

Però per a l'any 2026 i futurs, és necessari continuar treballant i lluitant per aconseguir noves millores per al nostre barri i per als seus veïns.

Els principals reptes/projectes:

- Confirmar l'obertura del **bar a l'interior del Centre Cívic Vil·la Florida** en les dates més pròximes possibles i sempre abans d'aquest estiu, segons acceptació del Districte, després d'una reivindicació que ve de l'any 2022.
- La **reurbanització i pacificació del carrer Sant Gervasi de Cassoles i la plaça Frederic Soler**. És un projecte aprovat el 2018 i que any rere any, la nostra AV està reclamant.
- Un **CAP més proper per al barri**. Des del 2020 l'AV ha sol·licitat, d'acord amb les necessitats i peticions dels veïns de Sant Gervasi-la Bonanova, un centre sanitari al barri, que cobreixi els serveis bàsics, especialment per a les persones grans i persones amb mobilitat reduïda. El Consorci Sanitari de Barcelona ens ha donat la raó, però de moment no és prioritari per a l'administració, com passa amb altres temes importants en el nostre barri.
- **Estació L9 Mandri**: participar i opinar juntament amb l'Eix-Mandri, en el disseny de l'estació i el seu entorn, responsabilitat de l'Ajuntament de Barcelona.

A la nostra Associació Veïnal de Sant Gervasi-la Bonanova, estem molt animats i motivats per assumir aquests importants i difícils reptes, i seria molt necessari que la nostra base de socis s'ampliï. Demanem el vostre suport, perquè tots aquests projectes busquen millorar el vostre dia a dia. Ens podeu trobar dimarts i dijous de 18 a 20h al Centre Cívic Vil·la Florida o trucant al 934344813/662014290. La quota per fer-se soci és de 30 euros l'any. ■

Lloguer d'habitatge habitual, de temporada, per habitacions... o vendre? Què pots fer (i què no) amb la nova normativa

El 18 de desembre de 2025, el Parlament de Catalunya va aprovar la **Llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme**, publicada al DOGC el 31 de desembre de 2025 i en vigor des de l'1 de gener de 2026.

Aquesta normativa **no té caràcter retroactiu** i, per tant, **no afecta els contractes de lloguer vigents** formalitzats abans de la seva entrada en vigor, que continuen regint-se per la normativa aplicable en el moment de la signatura. En canvi, **sí que és plenament aplicable als nous contractes** formalitzats a partir de l'1 de gener de 2026.

El nou marc legal introdueix canvis rellevants en la regulació del lloguer a Catalunya, amb un **especial focus en l'habitatge habitual**, i ha generat molts dubtes entre propietaris: quina fórmula és legal? Quina és la més rendible? Convé vendre? O encara es pot llogar amb seguretat?

La resposta, com gairebé sempre, és: **depèn del cas.**

Lloguer d'habitatge habitual

En les **zones de mercat residencial tensionat**, el lloguer d'habitatge habitual queda sotmès a l'**índex de referència de preus**. Això implica que el propietari o la propietària **no pot fixar lliurement la renda**, i qualsevol incompliment pot comportar sancions o la impugnació del contracte.

És l'opció més estable a llarg termini, però també la que requereix **més coneixement normatiu**. Alguns errors habituals són no tenir en compte despeses com l'IBI o la comunitat, o pensar que els habitatges de més de 150 m2 queden fora dels límits. Si l'immoble ha estat llogat prèviament, **el preu del contracte anterior actualitzat pot marcar el topall del nou lloguer**.

Lloguer de temporada

La llei diferencia **dos tipus de contractes**:

– **Ús recreatiu, turístic, vacances o lleure**: el preu és lliure, però cal especificar i acreditar la finalitat i indicar el domicili habitual del llogater.

– **Motius professionals, laborals, d'estudis, mèdics o provisionals**: s'hi aplica el **règim de l'habitatge habitual** (preu, actualitzacions, fiança i despeses), tot i tenir una durada limitada pel motiu que justifica la temporalitat. Si **no s'acredita correctament la causa temporal**, el contracte pot ser **considerat habitatge habitual**, amb totes les conseqüències legals, especialment pel que fa a la durada.

Lloguer per habitacions

Per primera vegada, la llei regula específicament el **lloguer per habitacions**. En zones tensionades, **la suma del preu de totes les habitacions no pot superar l'índex de referència de l'habitatge complet**. Fragmentar el lloguer **no permet esquivar la regulació**.

I vendre?

Davant l'augment de regulació, control administratiu i límits de preu, **vendre pot ser una opció encertada** per a alguns propietaris, especialment en un context d'**alta demanda i bons preus de venda**.

Cada cas és diferent

No hi ha una solució única. Cada habitatge, cada propietari i cada objectiu requereixen una estratègia pròpia. Decidir sense assessorament pot comportar riscos legals o pèrdues econòmiques.

A **Comfi Homes** t'ajudem a analitzar el teu cas, interpretar correctament la normativa i definir si et convé llogar o vendre, **tenint en compte els teus objectius i la fiscalitat de cada opció**.

Si tens dubtes, **parlem-ne**. Un bon assessorament avui pot marcar la diferència demà. ■

Clients satisfets, la millor garantia

 4.9/5
Google
Reviews ★★★★★

+20 ANYS D'EXPERIÈNCIA

- ✓ Valoració i estratègia personalitzada de venda o lloguer
- ✓ Màrqueting i posicionament
- ✓ Negociació i gestió de la venda
- ✓ Gestió de patrimoni i administració de lloguers

esade

CONSULTORIA GRATUÏTA

 699 21 67 48

Carrer Provença 325
08037 Barcelona
hola@comfihomes.es

 comfi.

EL RELAT

Un matí a l'escola

MARIA ÀNGELS VILADOT

Els matins d'hivern al carrer Vico no són del tot matí. Els jardins de les torres no tenen pressa per obrir els ulls. El fred és viu, sec; la foscor de la nit s'hi aferra tant com pot. D'aquí a una estona, el sol baix dibuixarà ombres llargues sobre la pedra de les façanes. Ombres que conec de memòria.

Amb l'abric montgomery i la cartera ben agafada, surto de casa cap a la Isabel de Villena, la meva escola, al carrer Raset, perpendicular a Vico, en el tram que fa pendent fins a Ganduxer. Camino amb els ulls mig clucs i el cos endormiscat; els carrers són quiets, gairebé deserts.

No trigo ni un minut a arribar-hi. I això no és tan bo com podria semblar, perquè m'arrapo als llençols fins a l'últim moment: a vegades tanco la reixa del jardí i encara porto la diadema penjada al coll. Un dia, sense adonar-me'n, sortiré amb sabatilles.

No puc dir que els fanals ja s'han apagat perquè, senzillament, no n'hi ha. Som nosaltres, el meu germà Adrià i jo, qui als vespres il·luminem el carrer amb el feix tremolós de les dinamos de les bicicletes —unes Sanromà elegants, gairebé orgulloses de si mateixes. És el nostre ritual: sortir de casa amb elles per veure qui arriba primer, si la foscor o els pares. Pedalem sense pressa amunt i avall per la part plana de Raset, com si volguéssim allargar l'espera. I quan finalment apareixen amb el Seat 600, el carrer s'omple d'una llum diferent. El cotxe és verd, verd com la primavera, i per a nosaltres és més que un vehicle: és l'alegria de tornar a casa, amb el cos lleuger, a cor que vols. Un cotxe nou de trinca, com si el futur acabés d'arribar.

L'Adrià ha marxat cap al Liceu Francès. No em pregunteu per què uns aquí i els

altres allà; no ho sé. Una decisió que a mi em va fer molt feliç. A la meva escola, culta, progressista, catalana, no podia estar-m'hi millor. Ocupa una torre llogada, una casa gran amb jardí, d'aquelles que abans devien haver estat plenes de visites i que ara ho són de noies de tota mena: alegres, parlaires, plenes de confidències i rialletes murmurades. També discretes, silencioses. Jo soc més aviat d'aquestes últimes.

Dic noies perquè els nois els fitem de lluny: s'estan en una altra torre, amb entrada pel carrer Ganduxer. Ens és prohibit barrejar-nos-hi. Ells aquí; nosaltres, les noies, allà. Però ho fem igualment. L'escola ens deixa. I els pares també. Els jardins de les dues escoles estan connectats per una escala feta per a aquest propòsit.

La reixa del jardí, com la de casa, s'obre amb un grinyol conegut i, només d'entrar-hi, tot canvia. És un lloc on la llum arriba abans, encara que a fora continuï sent fosc. Hi ha unes escales amb un enllosat antic i, una vegada al jardí, al bell mig, hi ha una palmera alta i solitària, que sembla que ens observi. M'agrada pensar que és més vella que nosaltres i que ho ha vist tot.

Moltes vegades, a l'hora del pati, juguem a «matar» amb una pilota. El joc no és terrorífic; el nom, sí. El pronunciem tan fresques, sense saber què vol dir de debò.

A dins de l'escola hi ha una calma que m'agrada, una quietud ben ordenada molt de la Maria Tubau —la secretària, vinculada al món del teatre—, i que es barreja amb l'olor de fusta i de guix i amb les passes que ressonen a l'escala. Pugem a la classe. Als replans hi ha alguns dibuixos, penjats amb xinxetes, que hem fet amb en Josep Maria

Garcia-Llort, el nostre professor de dibuix. Són fulls grans, amb colors vius i formes que ell ens anima a exagerar, a fer més lliures. Quan hi passo pel davant, sempre m'hi aturo un instant: reconec la meva línia tremolosa, el blau massa intens, la figura que volia ser una casa i que ell va dir que tenia «ànima de bosc». A la classe també n'hi ha, i fa l'efecte com si algú hi hagués deixat una finestra oberta perquè hi entrés la imaginació.

Algunes matèries les fem a les golfes, sota la teulada: a l'hivern hi fa fred i se sent la pluja repicant damunt les teules; a l'estiu, s'hi enganxa una calor pesada. M'assec a la taula, amb el quadern ben alineat, i espero. No parlo gaire si no em pregunten, però estudio molt i les bones qualificacions em surten soles. M'agrada quan tot és a lloc: les lletres ben traçades, els números sense errors, el dictat —en castellà— sense taques de tinta. Per inèrcia, parlem en català, tot i que hauríem de fer-ho en castellà. Així ho volen.

Aquest matí, abans que comenci la primera classe, passa alguna cosa. Ho notem totes.

La Tubau ha tancat la porta del despatx, quan mai no ho fa. A dins s'hi ha quedat la directora, la senyoreta Carme Serrallonga, amb dos homes desconeguts. Alguna cosa no va bé.

El rumor s'escampa com una ameba viscosa: diuen que avui ens han vingut a veure uns inspectors.

El professor d'història, el senyor Ricard Albert, puja les escales amb un pas que no li coneixíem, gairebé un galop contingut. Entra a l'aula i ens ordena que ens alcem. Em costa empassar saliva. A la paret, darrere la taula de la senyoreta, el retrat del Generalísimo Francisco Franco penja lleugerament tort, com si algú l'hagués desempolsat i col·locat a correuita,

amb les mans tremoloses.

Uns segons després, darrere d'ell, dos homes grisos s'esmunyen dins la classe amb la discreció d'un mal presagi. Un d'ells ens interroga: una operació elemental, una frase en castellà dita en veu alta. Quan em toca, la veu em surt ferma, potser massa. Sé la resposta. Sempre la sé. El meu accent és, diguem-ne, massa català, però no faig res per dissimular-lo. Ell assenteix amb un gest mínim i continua.

Tot plegat dura un sospir, però deixa un rastre aplomat, com de pols remoguda. Com si l'aire encara ens vigilés. Ens intercanviem mirades ràpides, rialletes que s'esmicolen abans de néixer. Algunes de les meves amigues murmuren que tot plegat és impresentable. La senyoreta, l'Hortènsia Coromines, les fa callar amb un gest sec, mirant cap a la porta.

La classe continua. Fem veure que res no ha passat. Però sí: ha passat, i ho sabem totes.

Al pati, el jardí ens acull amb la mateixa blanor de sempre. Algunes noies de la classe juguen a «matar», d'altres formen una rotllana i comparteixen entrepans i secrets. Jo també jugo, però al cap d'una estona m'assec al muret que envolta la palmera —el meu entrepà és de pa amb tomàquet i mortadel·la— i alço el cap per mirar-la. Potser ve del mar o de Collserola, aquest ventet pacient que li fa tremolar les fulles. M'agradaria assemblem-m'hi una mica: segura, arrejada, vel·leïtosa...

Aquests matins d'escola, dins d'una torre amb jardí i una palmera que ho observa tot, són el lloc on aprenc a callar sense abaixar els ulls; a entendre que hi ha veritats que no es poden dir en veu alta. ■

LES RESSENYES DE LA CASA USHER

Vuit adolescents amb guants de boxa

Rita Bullwinkel s'ha consolidat com una de les veus més potents de la narrativa nord-americana contemporània gràcies a una prosa incisiva, física i radicalment original. Amb *Cop de llum* (La Segona Perifèria, 2025, traducció de Ferran Ràfols), la seva primera novel·la, l'autora —també professora d'escriptura creativa— trasllada al format llarg algunes de les obsessions que ja havien fet destacar els seus relats: la violència, el cos, la identitat i les relacions de poder, explorades des d'una mirada psicològica inquietant i gens complaent.

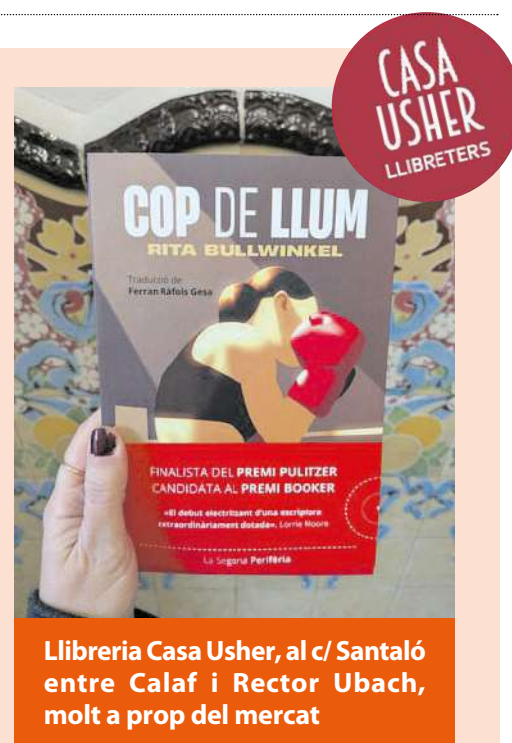
La novel·la retrata vuit adolescents que participen en un torneig de boxa amateur a Reno. Bullwinkel les construeix a partir del que fan, no del que

diuen que són. Cada cop de puny, cada pas enrere o cada dubte dins del ring esdevé una frase del seu retrat moral. No hi ha introspeccions explícites: el cos parla, decideix i revela. El ring és molt més que un espai esportiu; és l'escenari on conflueixen passat, present i futur, un lloc uniforme i gairebé abstracte on tot pren una intensitat extrema.

La narració alterna constantment el punt de vista de les lluitadores mitjançant un narrador omniscient que trenca la linealitat temporal. El temps es desplega com una mateixa línia contínua, habitada per fantasmes: qui van ser i qui encara no saben que seran. Cada combat és alhora record, anticipació i instant irrepitible.

La boxa, tradicionalment masculina i masclista, esdevé aquí un espai d'autoafirmació femenina, però també de vulnerabilitat i exposició. La novel·la està travessada per la consciència de classe: totes provenen d'entorns marginals i saben que els diners són una condició imprescindible per competir i, potser, per obrir una escletxa mínima cap a un futur diferent.

Lluny de ser un *coming of age* clàssic, *Cop de llum* desafia la idea que l'adolescència determini tota una vida. Bullwinkel obre la porta a futurs múltiples i recorda que guanyar o perdre és, sovint, una qüestió de relat. En l'espai incert entre un cop i el següent, la novel·la troba una veritat profunda i colpidora sobre el desig de ser vist, reconegut i, simplement, existir. ■

Llibreria Casa Usher, al c/ Santaló entre Calaf i Rector Ubach, molt a prop del mercat

BARCELONA

CAPITAL EUROPEA DEL COMERÇ DE PROXIMITAT 2026

Les Txeques de Sant Gervasi (II)

La pasta de dents fora del tub no era en blanc i negre

Membres de la família Balanzó a l'acte celebrat, el 18 d'octubre de 2025, juntament amb director general de Memòria Democràtica, Xavier Menéndez

BRUNO (DE) BALANZÓ I VALLS

Si a la primera part de l'article em centrava en els fets, aquesta vegada ho faré en les persones, però des d'una voluntat reparadora i restauradora, sense perdre'm en l'assenyalament.

Els Fets de maig de 1937 van comportar, per part de la Generalitat, que la primera etapa de les txeques fos fiscalitzada per la justícia. Dels tres jutges especials assignats, el que assumí un paper més rellevant fou Josep M. Bertran i de Quintana, nascut el 1884 a la plaça Cardona de Sant Gervasi, quan encara era un municipi independent. Hagué de treballar sota protecció policial; del resum del seu sumari del novembre de 1938 es recollien, referent a tot Catalunya, 2.073 cossos exhumats, 175 processats i 128 empresonats. Pel que fa a les exhumacions de les fosses, s'esmenta la de Montcada, es van exhumar 450 cossos fins al març de 1938, la més nombrosa amb diferència; així com la de les Corts, amb 120 exhumats. Els més perjudicats per les actuacions van pressionar, i aconseguiren que s'abandonés tota investigació i empresonament. Per al franquisme, la motivació d'aquestes instruccions va ser per les pressions del govern francès per localitzar els cossos d'uns aviadors francesos que es trobaven a la fosa de Montcada. En cas de ser cert, faltarien les proves i la seva identitat.

Durant el franquisme es realitzà una segona exhumació, el 1940, de 748 cossos, donant per vàlida i prosseguint la que havia fet la Generalitat. Per demanda expressa dels familiars, 7 foren reinhumats al Valle de los Caídos. La dictadura va fer una apropiació i reinterpretació de la totalitat de les víctimes a favor de la seva causa.

La revolució social va comportar que s'identifiqués qualsevol persona de dretes com enemiga, fins i tot arribant a executar, sense ser simpatitzant del bàndol

nacional. Cas de Manuel Carrasco i Formiguera, líder d'Unió Democràtica de Catalunya, que —fugint del perill de Catalunya— decidí traslladar-se a Euskadi, per posar-se sota la protecció del PNV i del lehendakari Aguirre. Però, el seu vaixell fou interceptat pels franquistes; va ser detingut, empresonat i, finalment —tot i les peticions de clemència del Vaticà— afusellat, a Burgos, amb el vistiplau de Franco. Actualment, el nostre districte el recorda amb un carrer a Sarrià i un monument a la plaça Adrià, on s'havia col·locat ja una primera pedra durant la guerra.

Poc temps més tard, aquesta realitat va quedar integrada de forma diferent en la II Guerra Mundial; membres de la dreta, no integrats en el feixisme, com Churchill o De Gaulle, pogueren lluitar contra Hitler i Mussolini. Foren ells qui lideraren el poc que restava de les democràcies europees dins dels aliats, evitant —juntament amb els Estats Units i altres països— que la derrota del feixisme derivés en la implantació de dictadures comunistes estalinistes a pràcticament tot el continent.

Si se'm permet la referència personal, recordaré alguns familiars: el meu besavi, Vicenç de Balanzó i Echevarría (1888-1936). Humanista, catòlic, de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, amb fàbrica tèxtil a Molins de Rei (Vicente Balanzó), articulista del diari *El Matí* —el 5/12/31 redactà un article a favor del sufragi femení i de les intervencions de la diputada Clara Campoamor—. Poeta noucentista, deixeble directe de Josep Carner —que al *Segon llibre de sonets*, inclogué un poema seu—. Va guanyar un premi extraordinari als Jocs Florals de Barcelona de 1907, decorats per Gaudí. La seva filla Carme editaria familiarment un llibre amb els seus poemes i articles. Redactà, conjuntament amb Carrasco i Formiguera, els estatuts d'Unió Democràtica de Catalunya i en fou dirigent (recollit

D'esquerra a dreta: Xavier Menéndez, Ramon Espadaler, Bartolo Egea i Albert Carandell, durant l'acte de reconeixement celebrat el 18 d'octubre de 2025 al cementiri de Montcada

per l'historiador Hilari Raguer). Tanmateix, abandonà el partit per discrepàncies arran dels Fets del 6 d'Octubre de 1934; signà un manifest publicat a *El Matí* i a *La Vanguardia* (14-15/02/36) en què recollia que, amb l'objectiu d'evitar la revolució social i de defensar el catolicisme, proposaven votar el Front Català d'Ordre a les eleccions de 1936. Com la majoria dels signats, exmembres d'Unió, s'havia afiliat a Acció Popular Catalana, adherida a la CEDA.

El 31/10/36 va ser detingut, per segon cop, per la patrulla de control segona secció i empresonat a la txeca de Sant Elies i, pocs dies després, afusellat al cementiri de Montcada. L'acompanyaren en el tràgic periple els seus cosins germans José María (Pepe i II marquès de Balanzó) i Estanislao de Balanzó Martí. Les restes dels tres van ser identificades pel jutge Bertran el gener de 1938. El fet que dos fossin germans i que les fitxes d'exhumació de José María i Vicenç siguin pràcticament correlatives (225, 220 i Estanislao 132) indicaria que es van situar junts. (Arxiu Salamanca)

Sense registres primaris i segons el testimoni escrit del supervivent Dr. Manuel Negre Balet, que compartí cel·la amb José María, a aquest se l'emportaren de nit entre el 15-17/11/36; al matí següent, no tornà a veure a cap dels tres membres Balanzó. I aquella mateixa freda nit de tardor, s'apagà també la vida de Camilo M. Julià y Vilar (II marquès de Julià), propietari de la torre on s'ubica l'Escola Poeta Foix, al c/ Balmes. Vicenç, si bé molt escorçat a la dreta, sempre cregué que, sense ni tan sols ser favorable als sublevats, això era motiu suficient perquè no li pogués passar res i que el deixarien anar; així li ho comentà al Dr. Negre.

El 18/11/36, a l'empresa, s'organitzà, aixecant acta, una assemblea de treballadors col·lectivitzant-la fins a la victòria franquista, no va haver de ser aprovada pels empleats al ser-ne més de 100. Aquests l'havien vist per últim cop quan el van anar a detenir, per primera vegada, el 29/10/36, a les oficines, amb un vehicle amb lletres de la FAI. (Documentació familiar) El flamant Decret de col·lectivitzacions de la Generalitat (24/10/36) accelerà una reorientació del focus de les persecucions: dels religiosos, dels primers mesos; als empresaris i propietaris.

El fill d'en Vicenç, Joan Balanzó i Roca, amb 20 anys, fou empresonat, i alliberat

amb l'obligació d'anar al front; fou amagat el restant de la guerra —amb el màxim risc i només el benefici moral— pels oncles, Josep Guerra i Cortés i Pilar de Balanzó i Echevarría, al carrer Craywinckel, i per la vídua d'Estanislao, Rosa Foncuberta Amiguet. Al germà d'en Vicenç, Josep M., continuador del negoci tèxtil del pare, els treballadors li expediren, poc després, un "certificat d'antifeixista" (sic) (Arxiu Nacional Catalunya).

Dins la Causa General, el 17/05/41, d'ofici es recollí relació de danys i morts "durante la dominación roja" a Maria Roca i Ferrer, vídua de Vicenç, incloent les destrosses patides a l'edifici, de la seva propietat i també domicili, de Rambla de Catalunya, 12, pels bombardejos (aeris italians) El 17/01/42, el fiscal Eugenio Carballo prengué, d'ofici, declaració dels successos, en qualitat de testimoni -no de denunciante-. Consta el saqueig durant la detenció per valor de 5.000 pessetes, però no els danys pels bombardejos. No hi ha assenyalament de noms ni descripcions personals, es deixa constància que no s'havia denunciat en cap moment. (Arxiu Salamanca)

El 18 d'octubre de 2025, al cementiri de Montcada, es va fer un acte emotiu amb presència del conseller de Justícia, Ramon Espadaler; l'alcalde, Bartolo Egea; el regidor de Cultura, Albert Carandell; i el director general de Memòria Democràtica de la Generalitat, Xavier Menéndez, s'inaugurà la senyalització de les fosses, dels fets, es feu un acte en record de les víctimes i s'incorporà l'espai a la Xarxa d'Espais de Memòria Democràtica de Catalunya.

Els assistents vam fer possible, des de la concòrdia, que uns fets protagonitzats i retratats en blanc i negre, poguessin ser omplerts de color; les fotografies en deixen el millor testimoni. Noranta anys després, fregant també l'expiració del record generacional, en plena claror del dia, vam poder reafirmar que, de qualsevol de les parts, només en la foscor de la nit tots els gats poden ser negres. Llum i tonalitats, tan vitals en l'obra de Josep Carner, imperen en la civilitat; els fruits de tardor, com els codonys, en són imatge clara, no maduren en la penombra: reclamen la branca assolada. L'instant en què comença l'eternitat dels civils desarmats de la rereguarda. ■

VEÏNS DEL SARRIÀ DESAPAREGUT

Luis de Eguílaz i l'Eulàlia, “una payesa de Sarrià”

Retrat de Luis de Eguílaz, autor de *La payesa de Sarrià*. Col·lecció de la Biblioteca Nacional de España

CARLES ROMANÍ

L'Eulàlia és el personatge central de *La payesa de Sarrià*, obra dramàtica de l'escriptor Luis de Eguílaz (Sanlúcar de Barrameda, 1830 – Madrid, 1874), estrenada a Barcelona l'any 1860 i amb un llarg recorregut als teatres de Barcelona durant les dues dècades següents. Segons les indicacions a l'inici de l'obra, l'acció transcorre a finals del segle XV, a “la pintoresca població de San Vicente

de Sarrià, que parece que duerme recostada en el monte que le sirve de lecho” (el Tibidabo, en el text). El decorat representa l'exterior d'una cabana “formada de cañas y paja, y basada en algunos fragmentos de ruinas”, situada en un camí que “se pierde por detrás de las desparramadas casas de Sarrià, y que conduce al monasterio de Pedralbes”.

L'Eulàlia és una jove òrfena i virtuosa –“tan pura como el sol”, diu un dels personatges–, acollida a la llar humil d'un bonadós pagès, en Jaume, que malviu del conreu de les seves vinyes. En absència del seu enamorat –en Roger, fill d'en Jaume–, l'Eulàlia rebutja pretendents de major fortuna. En un final previsible, descobreix qui és realment el seu pare i pot lliurar-se sense entrebancs a en Roger.

A més del significatiu i gens casual nom de la protagonista –que sembla anticipar la *Laieta* de J. V. Foix–, a l'obra es menciona repetidament un paisatge de vinyes, el principal conreu al Sarrià de mitjan segle XIX, i atzavares, tot sovint reproduïdes en dibuixos i gravats de l'època; la sonsònia de les campanes de Sant Vicenç i del monestir de Pedralbes delimita el tempo de la quotidianitat de la vila; i el Roger, en un cop de geni, fa un jurament per la creu de Llavallol, de Vallvidrera.

Per això, és inevitable preguntar-se d'on li venia el coneixement del paisatge de Sarrià i de les seves rodalies, a Luis de Eguílaz, un jove escriptor gadità resident a Madrid, que començava a despuntar en les tertúlies literàries de la capital. Ni webs institucionals

de l'àmbit literari, ni blogs especialitzats, ni fonts bibliogràfiques: només la premsa de l'època ens ajuda a comprendre la vinculació d'Eguílaz amb Sarrià i la raó per la qual una placeta de les Tres Torres porta el seu nom des de l'any 1922.

Arran de la seva estrena, un crític teatral confirma que *La payesa de Sarrià* va ser escrita “en la misma pintoresca villa donde se desarrolla la acción”, i afegeix que “esta obra, con la que el autor ha querido rendir un homenaje de gratitud y admiración a Cataluña, llena de recuerdos históricos, y respirando por todas partes la atmósfera por que ha sido inspirada, puede decirse verdaderamente que es un drama catalán.” Aquest interès d'Eguílaz per la història catalana també el va subratllar una nota publicada al diari *La Renacimiento* amb motiu de la mort de l'autor: “Debem tributar un carinyós recort á la memoria del poeta que's complagué en buscar inspiración en l'història catalana. Sabem que ha deixat inédit tant recomanable escritor un drama bassat en nostra cansó popular Lo comte Arnau.”

Resulten definitives per lligar Eguílaz a Sarrià, però, dues brevíssimes notes de premsa. En la primera, de 1863, s'informa que “El aplaudido autor dramático D. Luis de Eguílaz y la señorita doña Balbina Renart recibieron ayer la bendición nupcial en la iglesia de San Pablo de esta ciudad [Barcelona]”; en la segona, de 1902, Balbina és tractada de “distinguida dama sarrianesa”. Efectivament, Balbina Renart i Golíbar, nascuda a Sarrià el 1840 o 1841, era filla de Francesc Renart i Arús

(Sarrià, 1783–?, 1853), arquitecte, urbanista, agrimensor i autor teatral, considerat per alguns, en aquell temps, com un dels pares del teatre català modern (segons els criteris del moment, és clar). El prestigi de Francesc Renart, tercera generació d'una nissaga de mestres d'obres de Sarrià, era enorme: membre de la Reial Acadèmia de Bones Lletres i de la Societat Econòmica d'Amics del País, membre fundador del Liceu –on va ser el primer mestre de declamació–, regidor de l'Ajuntament de Barcelona, responsable d'algunes remodelacions del port de Barcelona i de les canalitzacions del riu Besòs i del Llobregat, projectista del cementiri de Sarrià, etc.

Significativament, l'edició impresa de *La payesa de Sarrià*, publicada el 1862, va ser dedicada per Eguílaz “a la memoria del distinguido artista y popular poeta catalán D. Francisco Renart”, que havia mort nou anys abans –quan la Balbina en tenia només dotze o tretze– sense poder veure la representació de l'obra ni assistir al casament de la filla.

Aquesta dedicatòria, com la cronologia dels fets, suggereixen que Renart i Eguílaz podrien haver iniciat la relació a principis de la dècada dels cinquanta, durant una estada a Sarrià de l'autor andalús no recollida en la literatura especialitzada. Anys a venir, i després de la mort de Renart, Eguílaz hauria escrit l'obra a partir de l'experiència directa viscuda a la vila (les atzavares, la creu de Llavallol, etc.), on hauria conegut una joveíssima Balbina amb la qual s'hauria casat al cap dels anys. ■

■ lleuís bragulat ■

can lleuís des de 1971

- xarcuteria
- formatges
- embotits d'elaboració pròpia

C/ Pàdua, 105 | canlleuis@movistar.es | tel. 93 212 54 48

Segueix-nos a: [www.facebook.com/canlleuis.bragulat](https://facebook.com/canlleuis.bragulat)

Altamira i el pensament abstracte del paleolític

CRISTINA JUNYENT

En el paleolític superior, a Cantàbria nevava més que avui, feia més fred a l'hivern i menys calor a l'estiu. Les condicions favorables als humans van propiciar la congregació d'una població nombrosa que ocupava les múltiples coves de la regió, les quals, com en altres punts d'Europa occidental, es van transformar en espais d'expressió artística. Fa uns 36.500 anys durant l'Aurinyacià, algú va dibuixar a Altamira un gran signe de traces corbes i paral·leles, sobre el qual ningú més no va pintar.

A la sala avui dita dels cavalls, en el Gravetià, fa uns 25.000 anys, s'hi va representar un cavall rampant, amb les potes del davant aixecades i el cos inclinat cap enrere. Encara transmet moviment, força i vitalitat; potser lluitava per una femella en zel? Tal vegada volien representar un dels ritus iniciàtics més comuns, el de la fertilitat, el mandat genètic?

La sala policromada dels bisons corren qualsevol observador. Un gran bisó mascle d'entre 18.000 i 15.000 anys, durant el Magdalenian mitjà, sembla dominar el ramat; estàtic, amb un coll potent entre les potes del davant, les banyes projectades cap endavant, la gepa i la cua aixecades. La representació dels bisons —i d'altres animals com cérvols i cavalls— mostra un detall anatòmic notable: perfil acurat, proporcions pròximes a la realitat, i clara distinció entre mascles i femelles.

Per aconseguir una expressió figurativa, els artistes empraven tècniques elaborades per donar vida a les representacions. Dins els gravats fets amb un tros de sílex com a burí, dominen els colors negre, ocre i roig. Els pigments —carbonet i òxid de ferro (hematita), de color intens com la sang— permetien un tractament precís de clarobscur i, per al

volum, aprofitaven les irregularitats de la roca. L'ús del carbonet ha permès datar algunes figures amb carboni-14.

La fidelitat de les imatges denota un coneixement profund de la fauna de l'època i de la intenció de representar-la com a tal, i no simplement de forma esquemàtica. El fet de representar animals tan protagonistes suggereix que tenien un paper fonamental —no només com a recursos, sinó possiblement com a símbols dins de la comunitat. Algunes aproximacions modernes entenen l'art d'Altamira com una expressió social col·lectiva al servei de la comunitat, que transmetia significats compartits i, més enllà de representar preses, actuava com a manifestació d'identitat, creences, memòria col·lectiva i relació amb el món natural.

Tot i l'atenció al detall anatòmic, no tota la pintura era representació directa; també hi ha signes abstractes. Al final de la cova, on calia entrar ajupit i amb llànties, a més d'animals hi ha signes ovalats, que es consideren un còdex: un conjunt de signes abstractes ordenats segons una lògica compartida, amb un significat reconeixible per la comunitat que els va crear, encara que avui no el puguem desxifrar.

Ocupació humana

A més de les pintures, als estrats excavats d'Altamira s'hi reflecteix la freqüència i la durada d'utilització de la cova pels grups humans. Es pot observar l'avenç de la tècnica i la cultura de la comunitat: en èpoques diferents ocorregueren fets diferents. L'agulla més antiga trobada té uns 20.000 anys; algunes mesuren 3 cm de longitud i poc més d'1 mm de gruix; com les nostres, totes amb el corresponent forat per passar-hi el fil, però fet d'os en comptes de ferro, i amb

el mateix objectiu: cosir. També s'hi han trobat ossos d'ocells treballats amb pigments a l'interior, que possiblement s'usaven per aplicar pintura amb aire, com un aerògraf.

Després de l'ocupació humana, fa uns 13.000 anys, al final del paleolític superior, els primers metres de la cova van caure i van col·lapsar una entrada que en aquell moment devia ser ampla. Gràcies a aquest esfondrament, Altamira ha perviscut segellada fins als nostres dies. Ara bé, tan bon punt va ser redescoberta, les visites sense control del principi van deteriorar les pintures: la respiració humana, els microorganismes introduïts, els desperfectes ocasionats... Per tot això s'ha construït una rèplica que val la pena visitar. La història que explica Altamira —microrelats datats de fa entre 36.500 i 13.000 anys— expliquen la vida de 23.500 anys, un temps superior al que ens separa dels darrers ocupants fins ara.

Un conjunt de coves pintades

Altamira no és un fenomen aïllat. Forma part d'un conjunt de coves pintades i gravades en diferents èpoques, situades a Cantàbria, Astúries, Catalunya i el País Basc, que, tot i no tenir la mateixa qualitat artística, posseeixen un gran

valor patrimonial. L'art del paleolític a Europa es caracteritza per la seva diversitat i complexitat, amb pintures, gravats i escultures que reflecteixen tant la vida quotidiana com creences simbòliques, i mostra un pensament abstracte i una sensibilitat estètica avançada, d'un temps en què el pensament abstracte i la simbologia —i probablement el sentit de l'humor— ja eren comuns a la nostra espècie.

Fa uns 10.000 anys, el canvi climàtic va marcar la transició del Plistocè a l'Holocè i va transformar profundament el paisatge europeu, que va passar de prats i bosquets a grans boscos més difícils de travessar. Aquest canvi va aïllar els caçadors-recol·lectors, que van començar a organitzar-se en societats tribals. Les coves van deixar de ser santuaris i es van convertir en simples refugis, ja que els humans van començar a aprofitar més activament l'exterior. Tot i aquests canvis, els grups humans d'aquella època compartien amb nosaltres inquietuds i comportaments.

Recomanem veure *El guardián de la cueva*, de José Luis López-Linares, i *La cueva de los sueños olvidados*, de Werner Herzog, sobre Chauvet, ambdues de 2010. ■

PAPELES & COLECCIONISMO

COMPRO TODO TIPO DE DOCUMENTOS ANTIGUOS Y OBJETOS DE COLECCIÓN

Álbumes y cromos antiguos. Cromos y álbumes de bollería y chicles: Cropan, Panrico, Bimbo, Dunkin, Phoskitos, Matutano, Bollycao. Fútbol: álbumes, cromos, fotos, publicidad, documentos... Cine: folletos, fotos y pósters. Postales en blanco y negro. Calendarios de bolsillo. Todo tipo de fotografía antigua. Cámaras de fotos. Tebeos y comics. Revistas. Juguetes: Madelman, Masters Universo, muñecos de goma y PVC... Discos de vinilo. Botellas, envases y cajas: Cerveza, perfume, refrescos, alimentación. Hojas de afeitar antiguas. Star Wars, Mazinger Z, James Bond. Posters y carteles antiguos. Monedas, billetes y fichas comerciales. Dibujos y originales. Billetes de transporte. Guerra Civil: cartas, postales, objetos, medallas etc. Papel antiguo en general.

Teléfono o Whatsapp / 626 00 39 22

CONEIXEM ELS OCELLS

Pinsà mec

ENRIC CAPDEVILA

El pinsà mec (*Fringilla montefringilla*) és un ocell migrador que cria als boscos boreals d'Europa i Àsia (taigà) i es desplaça al sud per hivernar. A Catalunya és localment comú a l'hivern (entre octubre i març), però en general és un ocell poc abundant, i amb presència a la Catalunya humida. És un ocell passeriforme de la família dels fringíl·lids, com la resta de pinsans (comú, mec i borroner), gafarró o cadenera, ocells que es caracteritzen per tenir un fort bec cònic, amb un vol ondulat, i vinculats a boscos ja que nien en arbres. Té uns 14 cm de longitud. A l'estiu, el mascle té una caputxa negra intensa molt característica que a l'hivern perd força, pel desgast de les plomes del cap i el dors, i es torna més marronosa amb taques negres, que contrasta amb el color taronja del pit i les espatlles, i amb el color blanc de la panxa, tal com es mostra a la il·lustració. La femella és de tons més brillants i clars que el mascle. El pinsà mec és similar en mida i forma a un pinsà comú (*Fringilla coelebs*), amb qui es barreja durant l'hivern i es poden confondre; es diferencien sobretot perquè el pinsà mec té el carpó blanc mentre que el comú el té grisenc-verdós, i el mec no té les bandes blanques de les ales i la cua típiques del pinsà comú. És un ocell omnívor que s'alimenta de llavors i fruits i a l'estiu, de coleòpters i larves de papallona. És gregari i forma estols amb altres fringíl·lids com el pinsà comú, la llucareta o el lluer, que poden arribar a centenars d'exemplars. ■

Dita: Val més un pinsà a la mà que una grua enlaire.

Mil Fulls

Antonio Bernal Orta

TASTI LA NOSTRA
PASTA DE FULL

ELABORACIÓ PRÒPIA

Calaf, 33 baixos • 08021 Barcelona
936 762 807 • 699 478 569 • milfulls@hotmail.com

[Instagram](#) @milfulls_calaf • www.milfulls.com

Restaurante Hidalgo

Horari 13 a 16h | 20 a 23h de dilluns a diumenge (*diumenge nit i dilluns nit tancats*)

MENÚ DIARI 16,50€ | Plats de temporada | Paella per endur

Carrer Balmes, 396 | Reserves 93 417 11 96

(Mercat de Sant Gervasi | Metro: Putxet)

BOMBONERIA

CONFITTERIA

GELATERIA

PASTISSERIA

Major de Sarrià, 57

Tels. 93 203 07 14

93 203 00 04

Plaça de Sarrià, 12-13

Tel. 93 203 04 73

08017 Barcelona

E-mail: info@foixdesarria.com

<http://foixdesarria.com>

REFERENTS EN EDUCACIÓ

L'**ESCOLA SADAKO** és una fundació educativa laica que ofereix programes d'educació infantil, primària, secundària i continuïtat al batxillerat, treballant estretament amb altres centres. Disposem d'un model pedagògic modern i consolidat, reconegut com a referent internacional, que garanteix un alt nivell acadèmic i promou competències socioemocionals com treball en equip, autonomia, motivació per aprendre i pensament crític, constructiu i social avançat.

LES CLAUS DEL NOSTRE PROJECTE EDUCATIU SE CENTREN EN 7 ÀMBITS:

Personalització de l'aprenentatge

Un enfocament que s'adapta a cada alumne/a segons necessitats, interessos i estil d'aprenentatge, perquè cadascú progressi de manera significativa i exigent.

Avaluació formativa

Converteix l'avaluació en part activa i positiva del procés d'aprenentatge, ajudant l'alumnat a avançar amb consciència cap a un aprenentatge més profund.

Formació contínua del professorat

Permet que els docents actualitzem coneixements per oferir una educació de qualitat, innovadora i adaptada als canvis socials, tecnològics i educatius.

Docència compartida

Model en què tres docents planifiquem, impartim i avaluem conjuntament un mateix grup, compartint responsabilitats i millorant atenció, seguiment i aprenentatge.

Benestar emocional i convivència

Garanteix que els alumnes se sentin segurs, respectats i feliços, mentre milloren l'autoconeixement i aprenen a relacionar-se i resoldre conflictes positivament.

Relació escola-família-comunitat

Fomentem una comunicació fluida i col·laboració per donar suport a l'alumnat i implicar les famílies, construint una comunitat cohesionada i participativa.

Aire net i entorn saludable

Situats en un espai natural privilegiat, gaudim d'un ambient tranquil i saludable que fomenta el benestar físic i emocional. Respirar aire net i entorn silenciós és clau per a l'aprenentatge.

PROPERA OBERTURA

Pròximament inaugurarem el **NOU EDIFICI D'EDUCACIÓ INFANTIL**. Un espai més ampli i modern, pensat per oferir un entorn acollidor amb instal·lacions millorades i zones de joc i aprenentatge adaptades. L'alumnat disposarà de majors recursos i oportunitats per créixer i desenvolupar les seves habilitats.

Carrer de Collserola, 42
08035 Barcelona
932 113 716
www.escolasadako.cat

NOVA RUTA D'AUTOCAR

Des de l'escola oferirem una **SEGONA RUTA D'AUTOCAR** que doni servei a la zona de Sarrià-Sant Gervasi i Eixample, amb l'objectiu de facilitar l'accés a l'escola als nostres alumnes i reduir desplaçaments individuals.

Servei d'Autocar

Dues rutes per la ciutat de Barcelona, que recull i retorna als infants el més a prop possible de casa. A l'autocar sempre hi ha personal propi de l'escola que acompanya l'alumnat.

Servei de Llançadora

Efectiu des de:
Parada metro Vallcarca
Plaça Kenedy
Craywinckel - Pg Sant Gervasi
Preu: 35€ mensuals

Línia I: Vallcarca - Gràcia - Eixample dret

- 1. Lepant / Còrsega
- 2. Passeig de Sant Joan / Còrsega
- 3. Passeig de Sant Joan / Sant Antoni Maria Claret
- 4. Escorial / Sant Lluís
- 5. Escorial / Passeig d' Amunt
- 6. Travessera de Dalt / Verdi
- 7. Bolívar / Ballester
- 8. Av. República Argentina / Pont de Vallcarca (Llançadora)
- 9. Passeig de Sant Gervasi / Craywinckel (Llançadora)

Línia II: Sarrià - Sant Gervasi - Eixample esquerre

- 1. Plaça Espanya
- 2. Entença / Gran Via
- 3. Entença / Rosselló
- 4. Rosselló / Aribau
- 5. Travessera de Gràcia / Aribau
- 6. Travessera de Gràcia / Balmes
- 7. Plaça Molina
- 8. Putxet
- 9. Plaça Kenedy (Llançadora)
- 10. Passeig de Sant Gervasi / Craywinckel (Llançadora)

REMEIS I CUINA DE CONVENT

Escudella reescalfada

FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA

En temps hivernal s'escau molt d'aprofitar a taula aquella escudella cuinada per als dies de festa, reescalfada de bell

nou. Aquest plat no té comparació car assoleix un gust molt particular atorgat per aquell brou tan espès i llardós sedimentat en la caldera on hi ha fermentat la cocció de l'api, les cols, cigrons, porros, xirivies, i naps junt amb les quatre carns dites popularment dels "quatre evangelistes" o "dels quatre ordes mendicants" (gallina, moltó, bou i porc); és a dir, la despulla de l'aviram, el brot de pit de xai, l'espina de la vedella, i la careta, les botifarres —negres i blanques— i, sobretot, la cansalada porcina. Aquesta escudella, una volta reposada i refredada a la serena, i novament reescalfada l'endemà amb el complement, encara, dels fideus i l'arròs, esdevé un plat altament gustós i enormement vitalitzador de l'organisme, però, tanmateix, molt nociu per als que pateixen d'un excés de pes o de colesterol.

Semblantment, a les marmites i peroles d'aram se solia cuinar a pagès, al caliu del foc de la llar, una sopa molt espessa d'arròs i fideus, greixosa i plena de llunes olioses, un plat fort però molt gustós. Era habitual en el món rural, just abans d'entrar en el temps quaresmal, de menjar botifarra esparracada acompanyada d'una bona barreja de bolets confitats o, també, amb bolets de soca o amb fredolics acabats de collir, ja que són dels darrers fongs de temporada que

podem trobar al bosc. La manera de preparar aquest plat rural és molt senzill i el solien cuinar els caçadors i els mateixos pagesos a redós de les barraques de les vinyes o dels olivars, per tal de gaudir d'una menja calenta quan caçaven els seglars, esporgaven els ceps o bé collien les olives.

Per a la seva cocció es necessita un bon caliu de brasa on es posa la paella amb oli d'oliva i els bolets; quan els bolets estan ben fregits hom hi tira les botifarres obertes amb un tall pel mig —esparracades—, i tot seguit s'espolsa el guisat amb sal i pebre, amb l'afegit d'all i julivert. Després de donar un parell o tres de tombs a la paella, el plat ja resta a punt per a ser menjat. Aquest esmorzar s'ha d'acompanyar amb alguns traguets de vi felló, és a dir, d'un vi una mica fort que ajudi a pair. Semblantment, és també una bona vianda per a ser menjada a l'olivar o a la vinya aquell gustós plat d'ous trencats amb trufes i botifarra negra. A l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, dels armolls que avui ja es conreen a les nostres hortes. ■

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA, ÉS ARXIVER DELS CAPUTXINS

No hi ha dreceres per cuidar-nos: la salut demana temps

MARC CAMACHO

Vivim en una societat que ho vol tot immediat: menjar ràpid, compres amb un toc de mòbil i decisions accelerades. I aquesta pressa també s'ha traslladat a la salut. Si ens fa mal alguna cosa, volem una solució immediata. Però el cos no funciona així: no el podem portar a reparar i sortir-ne com nous. La salut demana temps, dedicació i constància. Moltes vegades no ens adonem que, si ens refredem, volem estar bé l'endemà o que esperem que "ens arreglin" com si el cos fos una màquina.

Treballant a la consulta, fent domicili i al barri, amb la Fundació Uszheimer, veig cada dia que les persones amb Alzheimer, Parkinson, ictus o altres malalties neurològiques, necessiten un ritme propi. Millorar requereix paciència, i mantenir la qualitat de vida passa per la prevenció, la rutina i l'acompanyament. Cada petit progrés té valor i és important.

Per al dolor i les molèsties habituals, sovint busquem solucions ràpides. Durant anys s'ha cregut que el fisioterapeuta "arregla" amb les mans, però les millors eines són l'educació, el moviment i els hàbits del dia a dia. Sense això, les molèsties tendeixen a tornar. La realitat és més complexa, i cal entendre que el cos i el cervell necessiten un ritme propi.

Moltes vegades no preparem prou el cos. Ens considerem actius perquè fem esport o caminades, però deixem de banda l'escalfament, la progressió amb calma i el reforç articular. Això provoca

tendinitis, lumbàlgies i altres dolors que una bona prevenció podria evitar. Adaptar les càrregues i preparar les articulacions és clau per no repetir molèsties.

També és important no alarmar-se davant qualsevol dolor. El dolor no sempre és un senyal negatiu. Un torticoll de dos dies no és una urgència. El 70 % de les hèrnies discals es reabsorbeixen soles. I tenir un dany no implica necessàriament tenir dolor, igual que pot haver-n'hi sense una lesió visible. El cos és més complex del que imaginem, i el cervell pot augmentar la sensació de dolor encara que no hi hagi un problema greu.

Aneu amb compte amb la pressa: perseguir resultats ràpids o cossos ideals que no existeixen ens perjudica. Són les petites coses de cada dia les que ens cuiden de veritat. A Barcelona, per exemple, sovint agafem l'ascensor encara que només siguin dos pisos, caminem menys del que podríem, o passem massa estona asseguts. Són detalls que, sumats, influeixen en la salut. Preparar el cos amb hàbits senzills i constants és la millor manera de prevenir lesions i millorar el benestar.

Cuidar-se és posar pausa, escoltar el cos i actuar abans que aparegui el dolor. Incorporar petites rutines: amb el temps, marquen diferències grans.

I recordem-ho: al *fisio*, un cop l'any! Per prevenir, aprendre i cuidar-nos... no només quan fa mal. ■

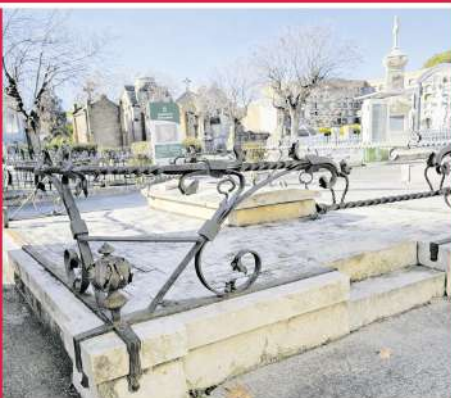
MARC CAMACHO ÉS FISIOTERAPEUTA DE LA FUNDACIÓ USZHEIMER.

OPORTUNITAT!

Es ven panteó familiar de marbre.

12 compartiments.

Al cementiri de Sant Andreu de Barcelona.

PREU INTERESSANT AMB FACILITATS DE PAGAMENT

40magp@gmail.com

685 340 464

ESCANEJA'M

BCN SURF SHOP

OUTLET BCN SURF

C/ BALMES 310

Guia de comerços i empreses dels barris de Sarrià i Sant Gervasi

FARMÀCIA

FARMÀCIA - ORTOPÈDIA
Farmàcia Marco Consentino
 Llic. José A. Marco Consentino
 c/ Puig Reig 10, 08006 Barcelona
 935 28 61 46
 ☎ Encàrrecs: 722 28 65 95
marco.consentino@cofb.net

FARMÀCIA

FARMÀCIA PALLARÉS
 DES DE 1989
 Via Augusta, 189, 08021 BCN
 Tel. 93 209 27 63
 Mòbil 646 59 28 50
info@farmaciapallares.es
 f Segueix-nos!
 De dilluns a dissabte de 9 a 22 h

REGALS

CF
Claudio Farré
 REGALS
 ARTICLES DE VIATGE • BOSSES • COMPLEMENTES
 CALAF, 29 08021 Barcelona
 Tel. 932 018 714
 ☎ 77 148 860

RESTAURACIÓ

EL PETIT RACO
 Menjars casolans
 També per emportar
 c/ Maria Auxiliadora, 21
 08017 Barcelona
 Tel. 93 204 75 01

JOVENTUT

COM ENFOCAR BÉ LA VIDA

www.enfocar.cat

AL-ANON A SARRIÀ

 Si el alcoholismo te envuelve
 No le sigas el hilo
 ☎ 93 201 21 24
Unidad de Servicio Alcohólicos, S.L. - C/ 101 - 08021 Barcelona - e-mail: info@al-anon.org - www.al-anon.org

XARCUTERIA

XARCUTERIA HERNANDO
 DES DE 1948
 Balmes 296 | 08006 BCN
 Tel. 93 200 39 48
ramon@hernandoxarcuter.cat
www.hernandoxarcuter.cat

ALIMENTACIÓ

■ **lluís bragulat** ■
 can lluís des de 1971
 xarcuteria - formatges
 embotits d'elaboració pròpia
 "50 anys junts"
 c/ Pàdua, 105
 08006 Barcelona
 Tel. 93 212 54 48
canlluís@xarcuteriabragulat.es

PUBLICITAT:
josepm@diarieljardi.cat
 606 083 371
 Sarrià-Sant Gervasi
carne@diarieljardi.cat
 639 663 278
 Digital

ASSEGURANCES

ASSEGURANCES MATMEU

Dte. 15%
 C/ MANDRI 62 BCN
687 54 14 50
www.matmeu.es

PASTISSERIA

Mil Fulls
 Antonio Bernal Orta
www.milfulls.org
 segueix-nos! @milfulls_calaf
 Calaf, 33 baixos
 08021 Barcelona
 Tel. 936 762 807
 Tel mòbil 699 47 85 69
milfulls@hotmail.com

QUIROMASSATGE

Centre d'Osteopatia i Quiromassatge
Susanna Costa

- Osteopatia
- Drenatge limfàtic
- Quiromassatge i Reflexologia
- Reiki Usui
- Access Bars

PREUS ESPECIALS PER ABONAMENTS
XECS REGAL
 Horari de dilluns a divendres de 10h a 20h
És necessari reservar cita
www.quiromassatgesusannacosta.com
 ☎ 629 775 549 / c/Artesa de Segre, 4

ART I ANTIGUITATS

Anna Rosich
 Art i antiguitats
Compren i venem
 ANTIGUITATS
 JOIERIA - BIJUTERIA ANTIGA
 RELLOTGES - PLOMES
 BINOCLES ANTICS
 PLATA
 CÀMERES - FOTOGRAFIA
 DECORACIÓ VINTAGE
 DISCS DE VINIL
 IMATGES RELIGIOSES
 CRISTALL - PORCELLANA
 JOGUINES
Tel. 609 388 557

santmedir

CALENDARI D'ACTIVITATS

Consulta a la pàgina web tota la informació relativa als recorreguts de les colles i de les banderes, activitats ...

15 de febrer a les 11.00h
Benedicció de caramels

Església de Sant Joan (Plaça Virreina)

22 de febrer

Pregó de Sant Medir

11h Pl. Trilla - Cercavila de colles
11h Pl. Vila de Gràcia - Tomb a cavall, activitats infantils...
12.45h Pl. Vila de Gràcia - Pregonet i Pregó

1 de març a les 8h
Romiatge a L'Ermita de Sant Medir
Organitza: Colla Monumental

Plaça Trilla

3 de març
SANT MEDIR

Cercavila pels carrers de Gràcia i Sant Gervasi

8 de març a les 10.45h

Sant Medir a La Bordeta
Organitza: Colla La Parròquia
c. Constitució
(davant la Parròquia de Sant Medir)

CONCURS D'APARADORS

A partir del 23 de febrer
Si tens un aparador a peu de carrer,
no dubtis en participar!

Consulta les bases a la web

CONCURS DE FOTOGRAFIA I INSTAGRAM

Si t'agrada la fotografia o vols captar el moment amb el mòbil, anima't!

Consulta les bases a la web

I moltes activitats més, com els concursos de dibuix i literari, cercaviles, diada castellera, concerts, tallers ...

www.santmedir.org

@stmedir

@festasantmedir

@santmedir

Gaudeix amb nosaltres de totes les activitats

Castellers de la Vila de Gràcia

Fundació
Festa Major de Gràcia
Festa Tradicional d'Interès Nacional
Creu de Sant Jordi

Patrimoni
festiu
de Catalunya

Creu Sant Jordi
2002

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Barcelona

Diputació
Barcelona

Cases
de
la Festa

